

Валентина Грещук

**МИ ЗУСТРІНЕМОСЬ ТАМ,
ДЕ НЕ БУДЕ ВІЙНИ...**

Збірка поезій

Івано-Франківськ
«НАІР»
2022

УДК 821.161.2-1(081)

Г 81

Г 81   **Валентина Грещук**
Ми зустрінемося там, де не буде війни...: збірка поезій. – Івано-Франківськ: НАІР, 2022. – 152 с.
ISBN 978-617-8011-**-*

Пропонована збірка поезій – перша проба поетичного пера Валентини Грещук. Вірші в хронологічному порядку передають усі почуття та емоції авторки від початку повномасштабної війни росії проти України. У них живе трепетна любов до рідного краю та природи, біль за понівечену рашистом українську землю, гордість за звитягу воїнів-оборонців, неймовірна любов до рідного слова, до мови як найважливішого чинника національної самобутності, самоідентифікації та самозбереження.

УДК 821.161.2-1(081)

У книзі використано малюнки
Наталії Майзнер (Демків).

ISBN 978-617-8011-**-*

© Валентина Грещук, 2022 р.

...Бо зболена правда свята
(Декларативна поезія Валентини Грещук)

У сучасному українському поетичному світі останніми роками дедалі частіше спостерігається звернення до канонічних форм ліричного самовияву – від декларації до імперативу чи й навіть до безпосередньо озвученої авторської ідеї ледь не в кожному віршованому творі. Не можна стверджувати, що такого типу віршування – це лише знамення нинішнього часу, адже й колись у добу найскладніших випробувань для українського народу (приміром, визвольні змагання у першій половині минулого століття) декларативна форма поетичного викладу була однією із часто вживаних у творчості багатьох авторів, що здебільшого були й борцями за національну ідею. Та як і колись, так і тепер спонуками до творення такого віршованого тексту були (чи й стали) визначні, переважно доленосні події в житті українського народу.

Безперечно, такою є нинішня війна українців супроти російських загарбників, війна, що обпалила душу не одному нашому співвітчизникові, викликаючи справедливий гнів і невпокореність щодо російської агресії на теренах рідної землі, всіляко стверджуючи віру в непереможність України в цій страшній і жорстокій борні з ворогом. Зболена свята правда про це лихоліття – основна концептуальна засада декларативної поезії Валентини Грещук, що постає цілком виразно у цілому ряді її віршів у першій підготовленій нею збірці «Ми зустрінемось там, де не буде війни...» Навіть більш аніж виразна, вона сповнена

надій і глибокої віри у наше переможне майбутнє. Власне, щирість проступає в таких одкровеннях її ліричної героїні про творчі спонуки і бажання виразити поетичними рядками всю трагедію нинішньої долі рідної України:

***Зберу всі вірші я в один букет
і подарую збірку Україні,
я малювала, моя рідна, твій портрет
і фарби добирала жовті й сині!***

.....
***Тобі всі вірші я кладу до ніг,
вклоняюсь низько-низько, до самого долу,
ти все зробила, щоб народ твій переміг,
після війни зустрінемося знову!***

Таких чи подібних художніх самовиражень ліричної героїні у збірці поезій Валентини Грещук можна надібати чимало. Вони всі засвідчують щирість і відвертість авторки у своїх зізнаннях, невтолиме прагнення передати разом з любов'ю до отчої землі цілком свідоме людське бажання всіляко оберігати її від непроханих зайд, від кривавих поневолювачів. Надто сьогодні – в часи всеукраїнської звитяги з московським рашизмом. Валентина Грещук так вибудувала свою книжку, що ледь не всі її почуття ніби розгортаються у часовій відстані цієї війни – з кінця лютого аж до нинішніх днів. Проте це аж ніяк не хронологія воєнних діянь чи звитяжних митей українських захисників матері-вітчизни, а передовсім ідейно-образний (задекларований) імператив до захисників, до всіх убієнних і суцких українців – учасників чи свідків цих героїчних сторінок нашої звитяги. Спочатку він

проступає як тиха, звернена до Всевишнього, молитва – *Дай, Боже, сили, праведний, нам // (...) дай нам снаги. А згодом усе настійливіше відлунює упевненою вірою – Нескорений мій народе, // ми встоїмо у цій війні! Адже – Ми точно вже не ті, ми всі інакші, // знесилені, згорьовані, але безстрашні! І насамкінець світлий оптимізм щодо загальної перемоги – Ми зустрінємось там, де не буде війни, // десь у полі, у лісі чи в горах, // там стіною нам будуть старі ясени, // ми зустрінємось в мирних просторах.*

Власне така траєкторія сподівань, віри, надії й любові в поетичному світі Валентини Грещук розвивається в цілому ряді віршів її збірки “Ми зустрінємось там, де не буде війни...”, розгортається в структурі як окремих її розділів, так і в її загальній художній концепції. Задля цілісності, для досягнення своєї ідейно-мистецької мети авторка часто звертається до реалій минулого життя, споминів про своїх батьків, що відійшли у засвіти, про дорогу її серцю вітцівщину – милу оселю, незабутній край, де впізнала колись всі радощі і смутки людської долі, де повсякчас міцниться віра в нашої перемозі:

*Учора небо у Ріпному
послало нам прекрасний знак:
підвечір, звідкись невідомо
ударив грім, і сильно так!*

.....

*Все віщувало Перемогу,
рясні дощі селом пішли.*

.....

*Було всім ясно й зрозуміло,
що світ не хоче вже війни!*

Валентина Грещук ошадливо, кількома мазками, зображає прихід весни на зруйновані та понівечені українські території, де точаться запеклі бої з ворогом. Природне тло для неї – то радше вибудований на контрасті художній образ: *весна* як пробудження до життя всього суцього і *війна*, що забирає все суще в житті.

***На порозі стояла красуня-весна,
та зненацька її відштовхнула потвора-війна,
похитнулась, здригнулась від гніву, болить,
у весни ніжне серце, а в душі аж щемить...
Уже тануть потроху зимові сніги,
ні війні, переможної всім нам весни!***

І вже як своєрідний авторський апофеоз-”постскрипtum” до цієї поезії – *А красуня-весна – то моя Україна, // а потвора-війна – то мерзенна росія!* Або вже в іншому творі весняний прихід вдало асоціюється авторкою з утвердженням сонячного тепла на українській землі, хоча ніяк не може позбутися вона тривоги і сум’яття, душевного неспокою і, знову ж таки, зболеної святої правди, освяченої непереможною вірою в те, що життя, як і весну, не може зупинити ніяка сила, навіть найстрашніша, як то російська агресія: *Життя неначе зупинилось, // ми всі рахуєм дні війни, // ми ніби в лютому лишились, // і пропускаєм хід весни.* Одначе лірична героїня все ж ствердна в тому, що мирна весняна стихія вщент розіб’є стихію воєнну: *Війна все знищує ганебно, // призупиняє хід весни. // Ми не дамо такого права: // в весни дорога без війни!* Ця віра, цей життєвий оптимізм не полишають героїню в іншому

вірші: *Без війни буде наше життя: // синьо-жовто цвістиме навколо, // і не зрадить мене відчуття: // незабаром, вже зовсім скоро!*

Декларативно-імперативна поезія Валентини Грещук несе в собі широку палітру емоційних відчуттів: любові, болю, віри, надії, сподівань, упевненості, оптимізму... Художньо оздоблені, вони закликають читача до відповідних рефлексій. Скажімо, домінувальною у багатьох віршах є любов до отчої землі, до рідної української мови, до одвічних духовно-національних традицій народу, як-от: *Мир, затаям, починається з мови!; за своє стоїмо ми горюю!; Воюймо всі: мечем і словом; до Перемоги вперто йдім!; ми коріння своє не розгубим!; Люблю Україну понад усе!* Час од часу задля посилення чи й поглиблення цих відчуттів Валентина Грещук свідомо вдається до літературних алюзій, ремінісценцій, а то й прямих словесних запозичень-імперативів з творчості Т.Шевченка, І.Франка, В.Сосюри тощо. Прикладом цього може бути поезія “Не впадемо ми на коліна!”, “Горджуся тим, що українка я!”, “А квітеня фарби добирає знову...”

Зі всього поетичного розмаїття декларативних віршів Валентини Грещук постає людина з чіткою вираженою громадянською і патріотичною позицією. Уродженка бойківського краю, з прикарпатського села Рішне, вона ввібрала у себе вітцівську мудрість і віру, мальовничий ландшафт, родинно-обрядовий фольклор й етнічні питомі риси цього регіону. Маючи добротну філологічну освіту, художнє чуття, Валентина Грещук свої “лірично-імперативні” імпресії вбгала у відповідну віршовану форму. Проте віриться, що у подальших

поетичних спробах вона збагатить свій віршований світ новими формами та новими образами й мотивами, що матимуть більш яскраво виражену систему естетичної метафорики.

Тож хай щастить їй на цьому шляху самовдосконалення.

Петро Бистрець

***

Чого мовчиш, “невмивана росіє”?
Європа й Захід ніби теж оглух,
закрити небо просимо, на вас не діє,
бо на Землі рятує нас козацький дух.
Ви ж боїтеся ту одну потвору,
стурбовані, вичікуєте, боягузи всі,
та ж бачите, що скаженіє ворог,
а ви гадаєте: то так чи ні?
О, світ з глузду з’їхав, точно,
ми, українці, лиш одні такі:
спиняєм танки, нищим остаточно,
ми ще й розвернем в небі літаки.
Вам не дано́ того, що має українець:
відважний воїн, чи мале дитя,
ми – НАЦІЯ, ми – ЛЮДИ, ми – КРАЇНА,
в нас гордість і відвага, у вас лиш – співчуття.
Замало, світе, того, що ти робиш нині,
ще трохи нам усім допоможіть,
війна розпочалася в Україні,
сьогодні, зараз ворога спиніть!

Люблю Україну понад усе!
7.03.2022

Моя Україна хворіє...

Ми знову хворієм з тобою,
ще ковідні рани болять,
на цей раз страшною війною,
нам вірус приніс окупант.
Моя Україна хворіє –
передінфарктний стан,
ліки потужні потрібні,
встигнути б тільки нам.
Мамо моя, Україно,
ти нам потрібна жива,
не залишай нас, рідна,
ми вже за тебе в боях.
Зараз усі ми на фронті:
на передовій і в тилу,
видно – на горизонті
сонце несе нам весну!
Ми вже отримали дозу
від тої страшної чуми,
діти, старі та дорослі –
усі вакциновані ми.
Скоро, вже зовсім скоро,
маєм імунітет,
ми проганяєм ката,
нехай іде він геть!
Народ ще й не так йому каже,
але я промовчу,
серце у тебе слабеньке,
вилікую – і скажу.
Мамо моя, Україно,
уже незабаром ти

дихнеш на повні груди,
стабілізується тиск.
Кров запульсує в жилах,
серце заб'ється в такт,
щезне той вірус навіки,
згине рускій кат.
Ми переможемо, мамо,
бо ти дала нам усе:
розум, енергію, силу,
нам врятувати б тебе.
Зовсім, вже зовсім скоро,
ще трішечки потерпи,
нам до Великодня треба
в порядок усе привести!

Люблю Україну понад усе!
08.03.2022

Не впадемо ми на коліна!

Сьогодні дуже стисло,
зціпивши зуби, – вперед,
руку Героям тисну,
оплакую кожну смерть...
У неба прошу я сили,
відваги – у землі,
наш ворог стане безсилий,
якщо ми єдині всі.
Мамо моя, Україно,
сьогодні забракло слів,
не впадемо ми на коліна,
бо маєш прекрасних синів!
Про все тобі скажу, рідна,
в наступному, мабуть, листі,
а зараз Шевченка згадаю:
“І на оновленій землі
врага не буде, супостата,
а буде син, і буде мати,
і будуть люде на землі”.

Люблю Україну понад усе!
09.03.2022

Перекреслила свято війна...

Я приймаю сьогодні вітання,
перекреслила свято війна,
у нас, друзі, спільне бажання:
мир, Перемога і смерть ворогам.
Жити хочу у вільній країні,
день народження мій у війні,
не дозволю я ворогу нині
плюндрувати землі свої.
Але раптом я вибух почула,
знову місто здригнулось моє,
таку злість я у собі відчула,
ворог цілиться, в серце б'є.
Слів забракло, лиш сльози ковтаю,
як посмів ти, геть озвірив,
підступаєш до мого краю,
як багато собі захотів?!
Ти вже зовсім оскаженів:
тобі замало Сходу, Півдня,
стріляєш знову у Франківськ?
Запам'ятай: тут мова українська!

Люблю Україну понад усе!
11.03.2022

Закрийте небо!

Ви що, отримуєте насолоду,
чекаєте, турбуєтесь, що ще,
нехай розстрілює пугін НАРОД мій,
спостерігаєте, чи вас мине?

О, не мине, прийде й по вашу душу,
та не тремтїть, погляньте навкруги:
закрийте небо, вкотре прошу,
чи, може, й ви тепер нам вороги?

Люблю Україну понад усе!
12.03.2022

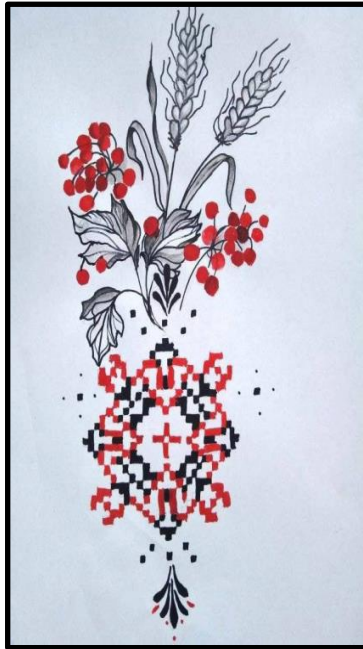
О, панно, моя Україно!

У мене настрій синьо-жовтий,
я налаштована вперед,
кривавий путін, ти – потворний,
вже наступає твій кінець!
Уже оскомина від тебе,
все закипіло, все горить,
о, мій народе непоборний,
душа за тебе так болить...
О, панно, моя Україно,
яка ж відважна ти в бою,
бо синьо-жовтою ходою
спиняєш цю страшну орду.
Пишаюся тобою, рідна,
до Перемоги гордо йдеш,
ти синьо-жовтим оживаєш,
надію всім нам подаєш!

*Люблю Україну понад усе!
13.03.2022*

***

На порозі стояла красуня-весна,
та зненацька її відштовхнула потвора-війна,
похитнулась, здригнулась від гніву, болить,
у весни ніжне серце, а в душі аж щемить...
Уже тануть потроху зимові сніги,
ні війні, переможної всім нам весни!
А красуня-весна – то моя Україна,
а потвора-війна – то мерзенна росія.

Люблю Україну понад усе!
14.03.2022

Лиш синьо-жовтий буде майоріти!

Двадцятий день страшного бою,
війна змінила все і всіх,
ми всі воюємо з ордою,
куди ж ти, клятий вороже, поліз?
Це ж не росія на колінах,
це – Україна вольова,
це ж не “толпа рабов” нещасних,
це горда нація виборює права!
Ти й не гадав, не сподівався,
що провалився твій парад,
нещасний пугінець, покайся,
ти вже повзеш до пекла, в ад.
Ми рани будемо гоїти
і віддамо за кожну смерть,
лиш синьо-жовтий буде майоріти,
ну і затям: ідеш прямісінько туди,
куди відправили твій рускій корабель!

*Люблю Україну понад усе!
15.03.2022*

***

Я тобі, солдате, надзвичайно вдячна:
за ніч, за світанок, за наступний день,
в тобі сила, совість і душа відважна,
ще з колиски, сину, з маминих пісень.
Молиться за тебе ненька Україна,
кожен українець: старий і малий,
в нас одне бажання, просить вся країна:
після Перемоги – повернись живий!

Люблю Україну понад усе!
16.03.2022

Мову свою бережи!

Сьогодні тема серйозна:
шукаю причину війни,
одну із них знаю точно:
мову свою бережи!
Мову свою, українську,
бо ж українець ти,
ніякий “рускаязичний”,
викинь це з голови.
Хто ж це таке придумав:
оксюморон, гібрид,
мовою окупанта більше не говори.
Будь патріотом, нищо ховатися від війни
й вперто не розуміти, що українець ти,
а якщо розумієш, то накінець збagni:
мова твоя українська, вчи її та люби!
Що ж це таке у Франківську:
“что, здесь, куда прайті”?
Стоп – тут усе українське,
ворожий “язик” ти сюди не тягни й не сміти!
Ми допоможем, звичайно,
але й ти щось роби:
слово за словом, похвально,
ти вже говориш, як ми.
Будь українським, народе,
з уст викидай все чуже,
огидним є слово вороже,
воно ж розбомбило нам все!
Як я люблю свою мову,
дякую Богу, батькам
за надзвичайно чудову,
за оберіг, талісман!

Люблю Україну понад усе!
17.03.2022

***

Я чомусь згадала яблука осінні,
як зродив їх рясно в тому році сад:
щедро, щиро, плідно, по всій Україні,
чи не був це, часом, нам тривожний знак?
Бо в народі кажуть: як врожай великий –
лиш би на достаток, лиш би на добро,
лиш би не до лиха, на жаль превеликий,
нам війну на плечі звідкись принесло.
Все змішалось: розпач, біль, туга, розпука,
гнів та лють вирує в кожного в душі,
материнські сльози, плач дітей, розлука,
втрати, смерть... О, Боже, дай нам сили,
Боже, через все пройти!

Люблю Україну понад усе!
18.03.2022

Бійся сонця, що спалить росу!

Я б хотіла, аби не сирена
серед ночі будила мене,
її голос надто мерзенний,
гострим лезом нам тишу рве.
Як же болісно завиває,
як голосить: до болю, до сліз,
спокій навпіл наш розтинає,
що ж дозволив собі цей рашист?
Він життя нам навиворіт витяг,
зазіхнувся той кат на святе,
недотягне: де заліз, там і злізе,
Україна – то наше ВСЕ.
Не дозволим тобі топтати
більше землю нашу святу,
ти не слухав наш гімн, лютий кате,
закодовано натякну:
бійся сонця, що спалить росу!

*Люблю Україну понад усе!
19.03.2022*

Моя Україна в вогні...

Суцільна трагедія, сльози,
моя Україна в вогні,
нескорений мій народ,
ми встоїмо в цій війні!
Ми зможемо, ми пророчі,
в серцях наших тризуб є,
ми ворога розтолочим,
він втрати уже несе.
Він, певно, забув, що ми діти
найкращих у світі батьків,
синхронно усі українці
нагадують вкотре тобі:
“Батько наш – Бандера,
Україна – мати”,
вимітайся, кате, з нашої ти хати!

Люблю Україну понад усе!
20.03.2022

***

Тікають люди з України,
повиїжджали хто куди,
розсипались наші родини,
все через почерки війни...
Я переконана свідомо,
коли це діти та жінки,
та ж розбігаються по світу
твої вгодовані сини,
моя прекрасна Україно!
Відважні – в перший день на фронті,
лякливі – десь за горизонтом:
на відстані, спостерігають, вичікують,
чого, не знаю?
Проте вертаються додому
ті, що поїхали давно,
спішать вони із-за кордону,
щоб вигнати рашистське зло.
Ти всіх однаково любила,
ти всіх учила, берегла,
проте не всі тебе так люблять,
десь щезли, їх давно нема.
Повертайтеся негайно додому,
ви потрібні на фронті й в тилу:
прибирати, учити, варити,
захищати Вітчизну свою.
Які ж відтінки у війни?
Хтось тут воює, їсти варить,
хтось у підвалі, на вокзалі,
хтось віддає своє життя,
а хтось уперто та свідомо

не хоче вчити рідну мову.
Шукає тисячу причин,
одна на світі є причина:
ти – син та донька України!
Не даймо ворогу дорогу,
плекаймо рідну нашу мову,
нам “руській мір” тут не потрібний,
не вивчив в школі, втік сюди:
“язик” забудь – і мову вчи!

Люблю Україну понад усе!
21.03.2022

***

Скоро, вже зовсім скоро
вмиєш волосся дощем,
підсохне воно на сонці,
віночок тобі сплетем.
Звичайно, із синіх та жовтих,
найкращих у світі квіток,
разом ми усі здобуваєм
в майбутнє щасливий квіток.
Ти встанеш, моя Україно,
засяєш на цілий світ,
росія впаде на коліна,
пускай жовто-синій цвіт!

Люблю Україну понад усе!
22.03.2022

Березень двадцять другого!

Сонце золотом з синього неба
посипає землю щодня,
згине, щезне, зітліє отрута,
що засіяла клята війна.
Березень двадцять другого,
вперто крокуй вперед,
до Перемоги над ворогом
робимо ще один злет.
Ми вже окрилені долею,
ми вже в польоті усі:
влучно цілимо в ворога
в небі та на землі.
Сонце! Сип далі золотом.
Небо! Сохрани нас від ворога.
Земле! Зіллям і травами
нам Україну зціли!

Люблю Україну понад усе!
23.03.2022

Граї, скрипалю, граї же...

А скрипаль так ніжно вухо тішить,
нині не сирена – струни душу ріжуть,
сонце, небо синє, скрипка грає,
люди зупинились, а скрипаль втинає
смичком вліво, вправо, повільніше, швидше:
комусь серце крає, комусь груди тисне,
хтось сльозу втирає, хтось стоїть в зажурі,
душу вивертає, думи наші думи...
Так сьогодні вправно музикант-маестро
скрипкою тривоги відганяв від міста,
він старався, мабуть, щоб нашим Франківськом
людей зупиняла мелодія чиста.
Я й сама присіла, гра заворожила,
лиш би не сирена, лиш би не тужила,
граї, скрипалю, граї же, розганяй, мольфарє,
струнами та смичком війну поза хмари,
виганяй, скрипалю, всі наче благали,
скрипка рвала серце, а люди стояли...

Люблю Україну понад усе!
23.03.2022

***

Сьогодні мій погляд у небо:
шукаю там свого тата,
у тебе нині, рідний,
могла бути гарна дата...
Давно земний шлях покинув ти,
давно відійшов в тихі засвіти,
звертаюсь до тебе й небесних сил:
не дай Україні погаснути!
Тяжкі у нас, тату, тепер часи,
війну принесло ще в лютому,
дивлюсь я на небо, дай знак, покажи,
чи Перемогу здобудемо?
Так, доню, почула здалека десь я...
Чи вітром, чи сонцем, чи, може, хмаринкою,
то тато з небес мені промовляв:
не сумнівайся ні на хвилиночку.
Все буде Україна, вір, моя рідна дитино,
я чітко почула, тепер знаю точно:
лише Перемога і це остаточно!

Люблю Україну понад усе!
24.03.2022

***

Така гординя в тобі, мій народе,
така відвага, велич, лють та міць,
ти здивував цей світ й себе самого,
воюєш із потворною ордою вбивць.
Коли стурбовано весь світ спостерігає,
щось думає, міркує та гадає,
ти крок за кроком відвойовуєш своє,
ти зможеш, в серці маєш те, що не помре.
Такої втоми від війни набралось,
такий незвичний сплав несе весна:
вечірнє небо всипано зірками,
а на світанку – сонце й вранішня роса...
Щось неймовірне в цьому криється, народе,
щось незбагненне тут: весна й війна,
нам зберегти б своє, від роду і до роду,
диктує час, і випробовує життя!

Люблю Україну понад усе!
25.03.2022

*Не було ще такої весни,
щоб війною була позначена...*

Весна двадцятого і двадцять першого
гірко отруєна коронавірусом,
а двадцять другого ще й перекреслена
рашистським вторгненням,
незрозумілим нам.

Щось, напевно, не так нам пішло,
щось в нас, мабуть-таки, зіпсулося,
задрить вічно нам хтось і давно,
тягнем шлейф цей ще із минулого.

Не було ще такої весни,
щоб війною була позначена,
я не можу ніяк віднайти
до цієї весни означення.

Хто поверне нам вєсни ці,
хто поверне усім нами втрачене,
не пробачимо, чуєш, ні,
ми ніколи таке не пробачимо.

Я шукаю десь сили в собі,
я й тобі допоможу встояти,
ти і я, ми та вони –
в повному вже озброєнні.

Нам весна додаватиме сил,
нам давно уже сонце підморгує:
впадуть роси і згинеш ти,
клятий вороже, нами непрошений.

Зникне присмак гіркої війни,
розіллється весна насолодою,
як будитимеш зранку, скажи:
з Перемогою нас, з Перемогою!

Люблю Україну понад усе!
26.03.2022

***

Небо знову магнітом притягує сонце,
гордо сьйво карбує променем день,
заглядає щоразу у наше віконце –
засліпи ж ти війну, хай згорить вона вщент.
Їй не місце сьогодні у нашій країні,
нам затісно, вже місяць вирує вона,
нам би треба сьогодні, тепер, зараз, нині
розпочати без неї своє мирне життя.
Сонце й небо, вітер та хмари,
проганяйте навіки цю кляту війну,
сипте, ріжте заграви й стожари,
громом з неба вбивайте орду!
Так і буде: нас нарешті почують,
тугодуми прозріють, мабуть,
знаю точно: небо і сонце
нам пропасти уже не дадуть.

Люблю Україну понад усе!
27.03.2022

Я – Україна, знову воскресла я...

Ти ще не наїлася, ти ще не напилася,
ти ще не скалічила, не вбила до тла,
яка ж ти навіжена, яка ж ти помішана,
яка ж розтелепана, яка ж ти бридка!
Тебе проклинаю я, тебе вже отруєно,
ти випила келих отрути до дна,
ти в попелі чорному, ти в місиві бісишся,
гидка і потворна росія-війна!
Ти ще у лютому, а я вже у квітні,
ти ще лютуєш – я вже розквітла,
ти ще замерзла вся, я вже зігрілась,
крила розправила, ввись полетіла.
Ти десь там плентаєш, падаєш стóрчголов,
я вже так гордо йду, в жилах пульсує кров,
нища і підла ти, брехлива супернице,
тебе розчавить гріх, я молюся на вервиці.
Горда поставою, гарно зачесана,
я – Україна, знову воскресла я,
ти ж розкуйовджена, якась необтесана –
росія невмивана, ганьбою рознесена!
Як йду – сади цвітуть,
твій хід – руйнує світ,
яка ж в нас різна суть,
контрастні повністю:
я – сонце і любов,
ти – темрява і кров,
тебе всі прокленуть,
мене всі прославлятимуть!

Люблю Україну понад усе!
28.03.2022

***

Який прогноз сьогодні буде,
що каже нам приціл війни,
будь пильним і не будь байдужим,
а як не пропустити хід весни?
Тривожний стан, сирени свист,
летить літак – мій погляд в небо
і, дивлячись в блакитну вись,
я розумію, що війни не треба.
Не треба ні тобі, ні нам,
якщо про мене – слів немає,
поглянь навколо: тут і там
так на очах все оживає!
Весна у нас парадоксальна:
ракети, бомби, літаки,
дивлюсь – фіалки на асфальті
порозкидали квіти і листки.
Листки – зелені, квіти – сині,
а далі – жовтий первоцвіт,
щось неймовірне в Україні,
стурбований навколо світ.
О, світе милий, не дивуйся,
ти вибору нам не даєш,
ми всі воюєм, приготуйся:
стають до бою люди, а
з ними – гуси й кури теж.
А як же ти собі гадаєш:
допоки твої літаки доставлять нам,
чи доставляють, то наші гуси і качки
так вправно, як ті літачки,
у напрямку “за руским кораблем”

відправлять москаля за москалем!
Ось так приблизно, трохи я жартую,
але, насправді, ми воюєм всі:
всі плачем і сміємося, і горюєм,
всі точно знаєм, що ми відвоюєм
своє, батьківське, наше, не чуже!
Який прогноз сьогодні буде,
що каже нам приціл весни,
красу вдихай на повні груди,
ще мить – і розцвітуть сади!

Люблю Україну понад усе!
29.03.2022

***

Ми з тобою пройдем до кінця,
як не зможу, то глянь мені в вічі
і тихенько скажи: дорога,
після – буде краще удвічі.
Так багато у вирі війни
ми з тобою перетужили,
вболівали за все і за всіх:
лиш би вижили всі, лиш би жили!
Як багато чомусь дотепер
у житті недооцінено,
мирне небо було – це ж шедевр,
а тепер кардинально все змінено.
Ми ходили з тобою удвох
по росі босоніж з першим променем,
скільки пройдено нами стежок,
незнайомих, чужих і відомих нам.
Зорепади, світанки, вітри,
заметілі, дощі та хурделиці,
ти усе пам'ятай, збережи,
час, звичайно, назад не повернеться.
Все, що з нами було дотепер,
ми за місяць війни переглянули,
погортали і склали в конверт,
і не знаєм, куди відправити?
Ми не знаєм куди і кому,
і коли, і чи треба, чи після вже,
проженемо з тобою війну
й перегорнемо разом ще раз все.
Ми ще більше, аніж дотепер
будем все берегти і леліяти,
нам би встояти – потім удвох
будем знову іти та мріяти!

Люблю Україну понад усе!
30.03.2022

***

І знову вертаюсь до мови,
що треба, народе, тобі,
аби ти нарешті засвоїв:
твоя – українська, і тільки,
по-іншому – вже ні!
То ж треба, щоб бомби летіли,
ракети трошили все вщент,
а ти ще приїхав вцілілий,
рашистським говориш й тепер?
Це, звісно, загадка для мене,
як чую той “руській язик”,
мене це тривожить до болю,
аж нудить, ні – бісить, до сліз.
Ну як же так можна, чому так?
Ти ж втік від війни аж сюди,
тут всі українською мовлять,
а ти: “что, где, как, пагаді”?
Ні, друже, так більше не буде:
ми й лагідно, й курси ввели,
а ти все не хочеш, чекаєш,
щось думаєш, ой, поспіши!
Бо потім про це пошкодуєш,
ще прийдуть до нас ті часи,
що той, хто говорить чужою,
для всіх буде справжній рашист.
Так вже є тепер за кордоном:
хто мовить рашистською там,
поляки чи чехи сприймають,
що то є вже справжній москаль.
Не буде вже більше: потому,
не зараз, пізніше, ну...згодом.
Ні, вже і тепер!
Учи свою мову, народе,
це – зброя, це – сила, це – нації нерв.

Люблю Україну понад усе!

31.03.2022

***

Я не можу знайти пояснення,
це загадка для мене, кросворд,
знаю точно: не буде пробачення,
ворог вліз у довічний борг.
Він забрав у всіх найдорожче нам,
нищить землю нашу святу,
навкруги все розбито й потрощено,
не пробачим ніколи йому!
Не забудем той вибух удосвіта,
коли Бог посилав лише день,
ворог підло посипав пострілом
в мирний спокій, у мирних людей.
Розірвалось життя наше впóперек
і уздовж пошматовано теж,
все посипалось, вкрилося попелом,
мир та спокій поховано десь...
Все це почерк кремлівського ідола,
все це нація вбивць та орди,
ця війна нам життя покалічила,
що ж її притягло аж сюди?
Там із неба прицільно дивляться
очі тих, кого вбила війна,
скоро градом на тебе посипляться
всі прокльони, ти – небіжка росія-москва.
Ти заплатиш за всіх і за кожного,
доживаєш, вже тлієш, гориш,
ми згуртовані, переможемо,
ще відважніші, як колись!

Люблю Україну понад усе!
01.04.2022

***

Другий день квітня, а ми ще у лютому,
двадцять четверте – полито отрутою,
посипано попелом, закидано бомбами,
постійно запитуєм: чого і за що нам це?
Пекельна дата, війною обпалена,
всіх нас змінила, сили додала нам,
люті й ненависті, горя та гордості,
все враз змішалось, ситі по горло всі.
Хто нам тепер і як диктує правила:
клята війна чи весна, що до болю поранена,
мабуть, пора уже з війною покінчити,
нам би у квітень, позаду дні злічені.
Ми рахували всі, разом із перших днів,
скільки ще, Боже, нам до тих нових часів?
Хочемо миру всі, жити у спокої,
та рани незгоєні, а душі оголені,
загострені нерви в нас,
злість до блиску заточена,
вже б Перемогу хтось напроочив нам.
Ми не спиняєм хід, тримаєм вправно стрій,
болем просякнуто народ мій вольовий,
гордо ідем вперед і не збавляєм темп,
ми з України всі, добрий Вам, люди, день!

Люблю Україну понад усе!
02.04.2022

***

Україна...Новини...Війна...
Карі очі з-під чорних брів,
збоку – траурна стрічка й материнська сльоза,
все і так зрозуміло без слів.
Сумно, страшно, прикро всім нам,
розпирає надвоє нам груди,
заплатив наш народ не одним вже життям,
ми Героїв своїх не забудем!
Тужить, стогне, плаче земля,
нам би втриматись, лиш би не впасти,
тут історію пише країна моя,
почерк надто чіткий і виразний.
Не присвоять більше собі нагород
кляті шуфричі та рабіновичі,
аж тепер визначатиме сам народ:
де Герої, де останні сволочі?
Повтікали, сховались, по закутках десь,
ниці, підлі, якісь недолугі,
якщо тут, то тікайте бігом, навпростець,
знищим ворога – буде вам по заслугі.
Вже ніколи, чуєш, навічно затям:
вже ніколи не буде, як було,
ми людським заплатили безцінним життям,
в нас – майбутнє, в росії – минуле!
Україна...Новини...Весна...
Жовто-синій навколо цвіт,
Перемогу святкує країна моя,
ми щасливі на цілий світ!

Люблю Україну понад усе!
03.04.2022

***

Прокинься, світе, більше не спи,
страшна година від тої орди:
розбита Буча, сивий Ірпінь,
а Маріуполь – чорний, як тінь...
Плаче Гостомель і Харків теж,
мужній Чернігів бомблять без меж,
славетний Київ гордо стоїть,
що ще вам треба, невже сліпі?
Невже незрячі, невже глухі,
а, може, розум Бог вам забрав,
лихий попутав чи закарав,
що з вами, люди, ви ж не святі,
ви ж не безсмертні, такі, як всі.
То ж схаменіться, ворог страшний,
гине від нього старий і малий,
ви не турбуйтеся, геть співчуття,
зброю давайте, йдем до кінця,
бо завтра кат цей прийде й до вас,
він скаженіє, вбиває нас.
Прокинься, світе, довго не спи,
нам треба зброї, допоможи,
о, Боже милий, у чому річ?
Закрий ти небо, дай зброю з пліч!
Дай, Боже, сили, праведний, нам,
світ геть безсилий: підкинув там,
щось трохи – мало, тягне чогось,
мабуть, боїться, а нам довелось
битися гідно, чим вже було...
Ще трішки, Боже, нехай би зійшло
сонце над нами, дай нам снаги,
згиньте доценту всі вороги!

Люблю Україну понад усе!
04.04.2022

І проженем війну з весни!

Такі контрастні кольори
ще не були у квітні:
цвітуть фіалки, десь сніги
і свист ракет в повітрі...
Сьогодні зранку ще й мороз
стиснув за груди нашу землю,
чи довго ще такий прогноз:
весни й війни в одному оберемку?
Щось не за правилами йде,
щось поміняв весняний клімат,
не з того боку вітер дме,
щось аномальне у душі в нас.
Розпука й розпач, біль та гнів,
ненависть лезом душу ріже,
від тих скажених ворогів
оголені всі нерви лізуть.
Я вкотре думаю: чому
так познущалися над нами
ті виродки, та згряя псів,
потвори ті, що зветься москалями?
Вони ввірвалися у спокій наш, у мир,
гідота підла, битися не вміє,
лише краде, грабує, все бомбить,
це ж не війна, це справжній геноцид!
Такі життя позабирав в нас кат,
а людство й досі вмиє не реагує,
в нас крик душі, волаєм вже стократ:
це вбивці, нелюди, хай світ їх ізолює!
Та де ж, дотиснемо самі
цю клятву армію, що зветься москалями,
і проженем війну з весни,
ми зможемо, ми мусимо, правда за нами!

Люблю Україну понад усе!

05.04.2022

***

Вже так не буде точно, як було колись,
змінились цінності, та й ми з тобою інші,
хтось не вернётся, десь навіки залишивсь,
знайшов у синім небі спокій вічний..
Хтось не знайде свій дім, зелений сад,
комусь до хати не відчинять двері,
хтось вже ніколи не побачить зорепад,
когось чекатимуть ще довго до вечері...
Котрійсь не встиг сказати, що кохав,
котрась не встигла когось й полюбити,
хтось кóгось сином так і не назвав,
комúсь батьків ніхто не зможе замінити...
Так, ми з тобою вже не ті,
так, мусимо за всіх віддати,
всім тим, хто руки розв'язав війні,
і хто посмів життя наше стоптати.
Томú, що десь у бункері сидить,
привіт великий шлють небесні сотні,
він, мабуть, чує, скиглить кат, тремтить,
шлях в пекло в нього вже невідворотний!
Ми точно вже не ті, ми всі інакші,
знесилені, згорьовані, але безстрашні,
ми мусимо цей шлях пройти,
а шлях у тернах,
хтось з нього вже зійшов,
а хтось ще звёрне...
Ой, як нелегко йти, коли все вгору,
ми зможем: є ще дух, хай згине ворог!

Люблю Україну понад усе!
06.04.2022

***

Сьогодні слів не добираю,
відверто, прямо я кажу:
нас знищують, просто вбивають,
весь світ це бачить наяву!
У двадцять першому столітті
наругу чинять ці кати,
це вже процеси геноцидні,
о, Боже, де ж ти, не мовчи?
Це ж закатовані дівчата,
це просто діти, малюки,
це всі маленькі янголята,
там матері, батьки, жінки...
Цей світ навиворіт, звихнений,
ми в пащі монстра, ми в біді,
змордованих потік вже незліченний,
та світу мало доказів у Бучі, в Ірпені.
Вас швидко прокленуть небесні сотні,
і в гості прийдуть душі закатованих дітей,
москальські виродки, які ж ви всі мерзотні,
нема вам прощення ні в Бога, ні в людей!
Яка ж потвора та нахаба,
жебрачка, злодійка, незграба,
брехлива, підла і гидка,
ця рафінована повія
готова знову до ривка!
Така ти, “матушка-росія”,
вся геть прогнила, догнивай,
щоб навіть вітер не розсіяв непотріб твій,
ти – чорна пляма, тля, тебе нема!

Люблю Україну понад усе!
07.04.2022

***

Сльози висохли, ми їх вилили
до самого дна, до краплини, всі,
душі плачуть ще, очі вже сухі,
всі запаси сліз вже давно пусті.
Спорожніло все, пустка у душі,
ще тривоги знак чути звідусіль,
лють і гнів, любов – сильні суміші,
вже киплять давно, потрапляють в ціль.
Вибухає знов з кожним днем біда,
пригасили тут – лізе там вона,
розливається, вщент наповнена,
у ненависті чаша спóвнена.
Сила і любов переможе страх,
а весна додасть віри у серцях,
ми пройдем цей шлях,
ми – нескорені, синьо-жовтий стяг –
на просторах всіх!
Українці ми – горда нація,
гімн і герб для нас – мотивація,
переможемо, переборемо,
відбудуємо, все відновимо.

Люблю Україну понад усе!
08.04.2022

***

Цей дощ надовго затягнувся,
спочатку лиш поморосів,
згодом пролився, не надовго,
сильніше, легше, потім знову
щосили, як з відра пролив...
Поволі хмари розступились,
дорогу сонечку дали,
все засвітилось, враз змінилось,
сумні думки десь попливли.
Та раптом знову, десь зненацька
дві чорні хмари надійшли,
якісь потворні, чудернацькі,
собою сонце затягли.
Здригнулось небо, застогнало,
а хмари лізли звідусіль,
все почорніло, заридало,
почалось пекло на землі!
Все затягнулось чорним димом
і помирало на очах,
все, що сміялось – замовкало,
все, що цвіло – попропадало,
умить щезало, десь зникало,
шаленим смерчем пронеслось.
Аж раптом, ген на горизонті,
проткнуло сонце хмарам плечі,
здригнулись, затряслись потвори,
а сонце щораз дужче мече:
у груди, в плечі, знову в груди,
пускає сонце стріли всюди!
Нарешті хмари розступились,

заграло сонце в небесах,
і коромислом зачепилась
веселка в небі в двох місцях.
Це – Перемога, вість жадана,
це синьо-жовтий наш портрет,
це – Україна, Богом дана,
готує вже прекрасний злет!

Люблю Україну понад усе!
09.04.2022

Ніякі ви нам не брати!

Ми не такі, як ви, це точно,
не з того тіста ваш заміс,
у вас діагноз остаточний:
застій, дикунство, тероризм.
Ми – вільні, горді й незалежні,
ви ж споконвіку всі – раби,
ми кардинально протилежні,
ніякі ви нам не брати!
Придумали собі Бог зна що,
ми – українці, ми – народ,
а ви – “галпа” й ніз’ащо
не перетнете наш кордон.
Ми щастям сповнені по вінця,
а ви – нещасні, заздрість в вас,
ми – патріоти, ви – злочинці,
крад’єте вічно все у нас.
Ми прекрасні поставою,
любим землі свої,
в вас проблеми з уявою,
живет’е всі в брехні.
Ну хіба ж ви не бачите:
підневільні всі ви,
править вами ваш “батюшка”,
ви – одвічні раби,
ви – глухі та незрячі всі,
ви – такі, як і він:
ви прийшли убивати нас,
приготуйтеся до змін.
Ми нарешті покажемо,
по зубах вам дамо,

всьому світу розкажемо,
що ви – справжнє лайно!
Ви прислали нам збоченців,
ви ж не кращі від них,
бачить світ ваші злочини,
не відмолите гріх!
Ви вже прókляті, чуєте,
помстимося за всіх,
ви не раз пошкодуєте,
що родились на світ!
Ми – єдині, ми – спаяні,
ви – розхитані вщент,
Україна єднає нас,
Перемога гряде!

Люблю Україну понад усе!
10.04.2022

***

Ми зустрінемося там, де не буде війни,
десь у полі, у лісі чи в горах,
там стіною нам будуть старі ясени,
ми зустрінемося в мирних просторах.
Ми завітчаним полем будем разом іти,
десь шумітимуть верби й смереки,
ми щасливі з тобою: в тебе – я, в мене – ти,
мирне небо, а в гніздах – лелеки.
Я на зустріч чекаю, рахую вже дні,
знаю точно, що вже незабаром,
так багато розкажем: я – тобі, ти – мені,
далі піде усе в нас за планом.
Ми ще кращі побачим з тобою часи,
ми напишемо справжні романи,
пам'ять в серці роками ми будем нести,
щастя – в мирному небі над нами.
Ми зустрінемося там, де не буде війни,
ми згадаємо всіх поіменно,
Україно моя, твої доньки й сини
воювали – і це недаремно!
Ти врятована, панно, ти мужня у нас,
ти вже гордо розправила крила,
ти далá нам вогонь, і він не погас,
ти в майбутнє нам двері відкрила!

Люблю Україну понад усе!
11.04.202

***

Ми дотепер з тобою мали все,
були якісь незгоди, негаразди,
але тепер життя втрачає сенс,
всі плани поки мусимо відкласти.
Нам треба зберегти свій мир,
нам треба втримати свої кордони,
ми – воїни, в нас є свій командир,
від ворога себе ми обороним.
Ми дотепер щасливі всі були,
ми дотепер купалися у щасті,
і не було в нас горя і біди,
та клятий ворог вирішив напасти.
Тепер ще більше ми закохані в життя,
тепер ще більше один одного цінуєм,
назад уже немає вороття,
ми б'ємось за своє, й своє ми відвоюєм.
Ми аж тепер відчули смак життя,
збагнули повністю, що мир керує світом,
шукаєм порятунку в укриттях,
до Перемоги тягне, як магнітом.
Це ключові слова сьогодні в нас:
Мир, Перемога, Небо, Україна,
все буде наше: Харків і Донбас,
і українська мова солов'їна!
Все буде Україна, ми такі,
ми з України, добрий всім вам вечір,
і ранок, й день, і всі наступні дні,
і кожен рік, та й все життя, до речі!
Нехай добром заколоситься світ,
ми – українці, нам чуже не треба,
сьогодні робимо найбільший в світі звіт:
перед собою й тими, чий вже погляд з неба!

Люблю Україну понад усе!
12.04.2022

***

Такі прекрасні дні краде у нас війна,
так хочеться на повні груди жити,
засумувала разом з нами ця весна,
доводиться укупі нам тужити...
Якесь страшне обличчя у війни,
якісь потворні в неї риси,
то сили темряви та тьми
над Україною нависли.
Отак з війною другий місяць йде весна,
біжить, аж квапиться, війну хоче лишити,
не по дорозі їм, уже давно пора
весняні фарби швидко відновити!
Весна крокує, рветься уперед,
карбує крок прекрасною ходою,
війна хитається, неначе п'яна йде,
паде, встає, знов преться за весною.
Ой, як набридла ця війна всім нам,
як перекреслила весні та нам всі плани,
ще шаленіє ця химера тут і там,
замучила усіх нас до нестями.
Тобі не місце тут, щезай,
дай нам весною ще насолодитись,
ми проганяємо тебе, вмирай,
злякався квітень, що має робити?
А ми попросимо у квітня всі разом
весні на шию одягти намисто,
зігріти землю сонячним теплом
і Перемогу святкувати урочисто!

Люблю Україну понад усе!
13.04.2022

Тобі вклоняюся до ніг, моя прекрасна Україно!

Ти, мабуть, так нічого й не збагнув,
коли не робиш висновків природніх,
твої міста так ворог бомбанув,
а ти з ворожим “язиком” на ти й сьогодні?
Як можна бути аж таким сліпим
і дотепер ще зовсім не прозріти,
таким байдужим, і таким глухим,
і українською чомусь не володіти?
Бо мова має значення, затям,
найлегше: не на часі, так “удобна”,
дожилися, що клятим ворогам
“асвабаждать” доводиться народ наш.
Лихий попутав мій народ давно,
коли своє не вчилось, а чужинське,
ще наші генії Шевченко і Франко
заповідали все любити українське!
Та де там: “не хачу, нет-нет, не мой,
радной мой рускій” і таке подібне,
роками підливали масла у вогонь,
збагнуть нарешті: це чуже, нерідне!
То ж треба так уперто йти в ярмі,
тепер тікати з рідної домівки,
й уроки не засвоїти прості,
що в українців мова українська?
Це неймовірно, не ганьби
імення свого – українець,
не вивчив вчасно, зараз вчи,
інакше будеш, як чужинець!
Тобі вклоняюся до ніг,
моя прекрасна Україно,
твій гімн і герб нам допоміг,
і мова рідна, солов’їна!

Люблю Україну понад усе!

14.04.2022

***

П'ятдесята доба, багатьох вже нема,
забирає життя клятий ворог,
їм прощєння нема, то рашистська орда,
скоро зїтремо їх ми на порох.
Ви однакові всі: ті, що тут, й ті, що там,
сидите у прогнилій росії,
не відмолите гріх свій ніяким богам,
ви – злочинці й потворні повії.
Не народ ви, не нація, так собі, “сброд”,
ви огидні й мерзенні до болю,
не забуде ніколи мій незламний народ,
як виборював щастя та волю!
Вже ніколи й ніхто про ніяких “братів”
не посміє нам щось заїкнутись,
помстимось достеменно за синів і батьків,
за всіх тих, хто не зміг повернутись!
Наступає пора, вже надходить той день,
ми у мріях усі одностайні,
заспіваєм найкращих у світі пісень,
будем жити в любові й коханні!

Люблю Україну понад усе!
15.04.2022

***

Життя неначе зупинилось,
ми всі рахуєм дні війни,
ми ніби в лютому лишились
і пропускаєм хід весни.
Весна стривожена, не знає,
чи йти, а чи збавляти темп,
вона то сонцем зігриває,
то вітром ріже, як вогнем.
Їй теж з війною важко в парі,
весна красива, стан гнучкий,
війна вбиває дні весняні,
страшна, і погляд в неї злий.
Весна торкнулась – стало тепло,
і починає все цвісти,
війна все знищує ганебно,
призупиняє хід весни.
Ми не дамо такого права:
в весни дорога без війни,
непереможна в нас Держава,
нескорені й незламні ми!

Люблю Україну понад усе!
16.04.2022

***

Яка розкішна наша Україна!
Красива, ніжна, кольору весни,
постава горда, мова солов'їна,
а погляд – неба, з краплями роси.
Ми всі обожнюєм тебе, царівно,
у цілім світі кращої нема,
усе заради тебе, королівно:
звитяги, подвиги й самé життя.
Твоя краса затьмарює простори,
який у тебе синьо-жовтий шарм,
не віддамо тебе ніз́ащо і ніколи,
ми молимо́сь за тебе всім богам.
Як глянеш – неба синь спливає,
всміхнешся – розцвітає сад,
торкнешся – серце оживає,
іди вперед – не оглядайсь назад!
Ти зараз шати скинула святкові
і одягнулась у військовий стрій,
а очі – сині-сині, волошкові,
і сльози виступають із-під вій...
Ти засмутилась, наша рідна ньенько,
ми завинили чимось, лиш скажи,
якщо про мову, то болить серденько,
бо рідною спілкуються не всі...
То неслухняні твої діти, мамо,
собі обрали той “язик”, чому?
Не вчить біда, уперті до нестями:
їх ворог б'є, вони: “ну пачему”,
а все тому, що мови відцурались,
я розумію, що тебе болить,

ти їм кажи, щоб все-таки старались
й не сумнівались вчити ні на мить.
Ти не засмучуйся, рідненька,
у тебе й чемні діти є,
ми навчимо їх, дорогенька,
своє любити, не чуже!
Ти швидко знову усміхнешся
і скинеш сірий камуфляж,
у синьо-жовте одягнешся,
ти – Берегиня, ангел наш!

Люблю Україну понад усе!
17.04.2022

***

Уже під мирним небом, в мирний час,
коли світитиме над нами мирне сонце,
побачиш ти безмежну радість у моїх очах
і скажеш: нам вдалось це!
А я тобі у відповідь скажу:
я дуже вірила, я мріяла, хотіла,
ми ще зустрінемо з тобою не одну весну,
і я любитиму сильніше, ніж любила!
А ти мені із квітів польових
щоразу даруватимеш букети,
я вірші напишу про них,
складатиму в рядочки та куплети.
Ми будемо з тобою вдвох іти,
ми повернемо втрачені моменти,
коли нас двоє, то нема біди:
ти – мій, а я – твоя, найкращі компліменти!
А я у мирне небо подивлюсь
і так радітиму, що не летять ракети,
я ніжно так до тебе пригорнусь
і напишу не просто вірші, а сонети!
А потім я – тобі, а ти – мені
під мирним небом і під мирним сонцем
найкращі даруватимемо дні,
все буде Україна, і не сон це!

Люблю Україну понад усе!
18.04.2022

***

Ти – сильна, ти зможеш, ти – мужня, встоїш,
війну переможеш, укріплой рубіж!
Я знаю: втомилась, я знаю: болить,
сльозами умилась, а серце щемить,
кров в жилах пульсує, зашкалює тиск,
в душі все вирує то вгору, то вниз,
уся аж тремтиш ти від люті та зла,
палаєш, гориш ти, яка ж ти стійка!
Моя Україно, як пісня звучиш:
то легко, то ніжно, а потім летиш
так високо, стрімко, під звуки ракет,
так голосно, дзвінко – контрастний портрет
у тебе сьогодні, моя Україно!
Я знаю: ти зможеш, у тебе є ми,
ти все переможеш, й повернеться мир!

Люблю Україну понад усе!
19.04.2022

***

Ми так багато пережили,
вчимося жити у війні,
шукаємо у собі сили,
невже це справді, не вві сні?
Ще так недавно ми гоїли
ковідні рани довгий час,
ми і подумати не сміли,
що ще й війна спіткає нас.
Які ж ми сильні, витривалі,
нас випробовує життя:
дітей народжуєм в підвалі,
то неймовірні відчуття.
Нас супроводжують тривоги,
розчарування, біль і смерть,
і лиш жага до Перемоги
серця наповнює нам вщерть!
Ми точно знаємо з тобою,
що місця не дамо війні,
й крокуєм мирною ходою
в травнево-яблуневі дні!

Люблю Україну понад усе!
20.04.2022

***

Зацвітають навколо сади
білим-білим і ніжно-рожевим,
швидко яблуні будуть цвісти,
я милуюсь розмаєм квітневим.
Так старається квітень для нас,
хоче трохи зцілити нам душу,
додає він весні всіх прикрас,
я віддячити квітневі мушу.
Щиро дякую, квітню, тобі
за палітру яскравих малюнків,
ми знаходимо сили в собі
від весняних твоїх поцілунків.
Ти там травневі десь підкажи:
Перемогу хай в гості запросить,
ви удвох додасте нам снаги:
без війни буде літо та осінь!
Без війни буде наше життя,
синьо-жовто цвістиме навколо,
і не зрадить мене відчуття:
незабаром, вже зовсім скоро!

Люблю Україну понад усе!
21.04.2022

***

Ніч за собою зачиняє двері,
і на поріг ступає день новий,
а ти, солдате, може, й без вечері
сміливо в бій ідеш, уклін тобі низький!
Ти – мужній воїн, ти – відважний,
ти – України справжній син,
так гордо борешся, безстрашний,
до Перемоги – в тебе шлях один.
Ми всі чекаємо на тебе,
лиш повернися, будь живий,
пообіцяй, подбай й про себе,
ти зможеш, ти у нас такий.
Ми всі пишаємось тобою,
ти – справжній воїн, ти – боєць,
ти захищаєш нас собою,
життя несеш, війні – кінець!

Люблю Україну понад усе!
22.04.2022

***

А світ навколо все-таки змінився,
і ми з тобою теж уже не ті,
навіть Кобзар в зажурі похилився
від пострілів у цій страшній війні...
Два місяці, як ми з тобою інші,
від вибухів прокинулись тоді,
війна нам притягнула дні найгірші,
а мир залишився в минулому житті.
А ми з тобою, дійсно, не такі вже,
все, що було, ми в серці збережемо,
життя любити будемо ще більше,
цей шлях ми до кінця пройдемо.
Ми підемо туди, де пахне літом,
там точно пануватиме вже мир,
ми радістю поділимося з цілим світом:
із Перемогою – публічно, всім пошир!

Люблю Україну понад усе!
23.04.2022

***

Сьогодні точно Бог нас всіх почує,
Христос воскрес! Воістину воскрес!
Великдень благу вість віщує,
ми у молитві до самих небес.
Ми молимося за тебе, Україно,
нехай Господь благословить наш край,
ідем до Плащаниці на колінах,
ти будеш, наша рідна, вір і знай!
А ми Всевишнього просити будем ревно,
народ наш гідно хрест тяжкий несе,
ми переможемо, і це вже певно,
нехай Великдень мир нам принесе!
Ми любимо, надіємось і вірим,
ми вміємо боротись за життя,
сьогодні ми Всевишньому довіримо
очистити всі наші сум'яття.
Все буде Україна, і Великдень
нам принесе початок Перемог,
ми – сильні, ми – єдині, а у цей день
радіємо, що смерть здолав Христос!

Люблю Україну понад усе!
24.04.2022

А ми під тим дощем й не змокли...

Учора небо у Ріпному
послало нам прекрасний знак:
підвечір, звідкись невідомо
ударив грім, і сильно так!
Тут хмари небу на підмогу
та блискавиці вмить прийшли,
все віщувало Перемогу,
рясні дощі селом пішли.
В небі гриміло й гуркотіло,
а блискавиці так сікли,
було всім ясно й зрозуміло,
що світ не хоче вже війни!
А ми під тим дощем й не змокли,
молились Богу, гарна вість,
грози пройшли, трави підсохли –
мир і добро здолає злість.
Сьогодні зранку – небо голубеньке,
і сонце сипле золотом в село,
на травах роси, будять соловейки,
мир буде, Ріпне мене не підвелó!

Люблю Україну понад усе!
25.04.2022

***

А квітень фарби добирає знову:
все розмальовує прекрасно навкруги,
мережку вигаптовує чудову
і прикрашає трави та сади.
Він так майстерно заліковує всі рани
і так приховує всі почерки війни,
художник з нього просто бездоганний,
та не було у нього ще воєнної весни.
Він значно більше в цій весні працює
і добирає кращих кольорів,
та глянь навколо – всюди домінує
жовто-блакитний, квітень теж прозрів!
Патріотичний квітень в цьому році,
він український в серці і в душі,
не загубись і ти в шаленому потоці
і українські добирай слова, а не чужі.
Так, видається, квітень швидше мислить
і розуміє неминучість змін,
тобі й тепер не соромно ”рускаязичний”,
будь українцем й говори, як він,
бо в Україні – пісня українська,
бо в Україні – мова теж своя,
ти – українець, то невже чужинська
тобі миліша, сумніваюсь я!

Люблю Україну понад усе!
26.04.2022

***

Тоді, коли закінчиться війна,
ми будемо по-справжньому радіти,
яких же втрат нам принесла вона,
відчули на собі дорослі й діти...
Тоді, коли наступить ця пора,
подякуй Богу та солдату ще раз,
то їх заслуга, що живий ти чи жива,
і чуєш спів пташок та вітру шелест.
Найважливіше у житті – самé життя,
а ворог зазіхнув на найсвятіше,
нена́висть, гнів – жахливі відчуття,
й нестерпний біль, що серце лезом ріже.
Ми не пробачимо ніколи, так і знай,
й не заїкайтеся нам навіть щось казати,
ви вдовам щось скажіть чи матерям,
що втратили синів в війні проклятій!
Або батькам, що втратили дітей,
чи дітям, що батьків уже не знайдуть,
поїдьте в Маріуполь до людей,
що вже ніколи в рідний дім не зайдуть...
Ви відповідь почувєте одну:
ніколи і ніз́ащо не пробачим,
ми проклинаємо росію і війну,
що познущалась над народом нашим!
Над нами сонце сходить золоте,
на травах роси гинуть, з ними – клятий ворог,
своїх ми не забудем, то святе,
а москалів зітремо в прах і в порох!

Люблю Україну понад усе!
27.04.2022

***

Весняний дощ, квітневий вечір,
така прекрасна благодать,
та Україна в небезпеці,
і на сторожі знову наш солдат.
Земля вмивається дощем вечірнім,
а дощ тихенький, крапає ледь-ледь,
літають літаки у небі неспокійнім,
і час від часу чути свист ракет.
Ніч опускається землі на плечі,
лягає легко, мов шовкова шаль,
так заспокоює, і, навіть, дощ, до речі,
та дихає війна, на превеликий жаль...
Все засинає, лиш солдат пильнує
та береже до ранку спокій наш і сон,
він так відважно нам життя рятує,
вбиває, нищить ворога, бере його в полон!
А ми в молитві Бога тихо просим:
ти, Боже, ангела солдатіві пришли,
він зовсім юний, швидко став дорослим,
нехай би разом далі вдвох ішли.
Вони нам точно збережуть країну,
здолають ворога у цій війні страшній,
ми розбудуємо прекрасну Україну,
спасибі, Господи, що наш солдат живий!

Люблю Україну понад усе!
28.04.2022

*Історія каштанів у дворі стара
і дуже давня...*

Я так підозрюю, що у дворі каштани
теж зажурились, бо у нас війна,
вони приваблюють зеленими листками
та прислухаються, що прогнозує їм весна.
Вони ошатно так вбираються до травня,
так поступово набирають ніжних фарб,
історія каштанів у дворі стара і дуже давня,
ми бережемо їх, для нас – то справжній скарб.
Вони відчули точно: щось не так в нас,
здивовано питають: нам цвісти?
Звичайно, вже пора, то ваш час,
чекаємо, запалуйте свічки!
Ми всі з великим нетерпінням
побачити так хочем білий цвіт,
ми впевнено, з ясним сумлінням
змінити прагнемо навколо світ!
А ви, каштани, нам допомагайте,
запалуйте свічки, яскраво так,
із Перемогою усіх нас привітайте,
ваш цвіт – вісник життя і миру знак!

Люблю Україну понад усе!
29.04.2022

***

Весна й війна, усе змішалось,
доволі дивні відчуття,
з журбою радість обійнялась –
контрастні надто почуття...
Весна спочатку ще дрімала,
прокинулась під свист ракет,
була ще сонна й не впізнала,
що то за чорний силует?
Весна хотіла ще поспати,
солодкі снилися їй сни,
та десь близенько, біля хати,
почула викрики війни.
На рівні ноги враз піднялась,
сон полетів десь у вікно,
з зимою швидко попрощалась,
та теж не спить уже давно.
Весна взяла у руки зброю
і одягнула камуфляж,
запеклий бій веде з війською,
нас захищає, спокій наш.
І так два місяці воює,
перемагає вже весна,
вона красиво ще й малює,
сама вродлива і ясна!
Ми із весною у дорозі
війну розі́б'ємо уцент,
в нас Перемога на порозі,
вже наступає той момент!

Люблю Україну понад усе!
30.04.2022

Сьогодні з травнем буде діалог

Так затягнулася ота страшна війна,
уже прийшов у гості до нас травень,
ми всі втомилися, зажурена й весна,
та все ж приваблює своїми кольорами!
Сьогодні з травнем буде діалог,
спитаю в нього, як бути з війною,
давай же, друже, поміркуємо удвох,
ми сподіваємось, що Перемога за тобою!
Ми так чекаємо тебе всі дні,
у нас з тобою є важлива справа:
нам треба “ні!” сказати цій війні,
нехай запалює вогні весна яскрава!
Ти мусиш, травню, нас почути всіх,
ми дуже віримо в твою безмежну силу
і так благаємо, щоб ти нам допоміг
відчути Перемоги мить щасливу!
Ми обговоримо з тобою кожен крок
і рішення прийматимемо спільно,
два місяці тривав складний урок:
засвоїли ми тему на відмінно!
Тепер пора на іспит нам іти:
ми можемо і очно, й дистанційно,
одне питання: ворога знайти –
і знищити проклятого надійно!
Ми зможемо, ми з травнем, ми такі,
ми ворогу сказали: згинь навічно,
ми, українці, – мужні й вольові,
мир в травні – це вже символічно!

Люблю Україну понад усе!
01.05.2022

Прокиньтесь, люди, вже не той час!

Ми квітню дякуєм, що квітнув,
і травню – за надійний старт,
ми так всі разом, і це помітно,
б'єм ворога, і не на жарт!
І ми доб'єм його, це точно,
у нас для цього є мотив,
на цей раз треба остаточно,
щоб більше лізти не посмів.
Яке ж дурне воно від роду,
десь вічно лізе не в своє,
нема нічого від народу,
щось від лукавого, лихе.
Бог угараздив з москалем нас,
та є байдужий в нас народ,
прокиньтесь, люди, вже не той час:
“какая різниця”, “не тот”!
Не буде більше так ніколи,
ми не дозволимо всім вам
цуратися своєї мови,
ганьба вам, люди, стид і срам!
Ви утекли від москаля всі,
везете нам той “руській мір”,
для нас ви є якісь чужинські:
в вас з ворогом “язик адін”.
Ну а чого ми маєм з вами
ділити дах і хліб та сіль,
коли ви вперто поміж нами
розсіюєте “руській мір”?
Я думаю: пора прозріти,
як бомбанути має ще,
аби нарешті зрозуміти,
що все москальське нам чуже?

Люблю Україну понад усе!
02.05.2022

О, небо, мирним будь віднині!

А небо набирає загадкових барв:
то голубе, то синє, згодом – ледь блакитне,
підвечір травень пензлем ще рожевого додав
і вигаптовує мереживо тендітне.
Я заглядаю в небо – там краса,
такі картини травень нам малює,
там вище неба є ще небеса,
там ніби світ пливе, кудись мандрує...
А ген колиску місяць зачепив,
і зорі біля нього іскри сиплють,
він ледь гойдається, потім кудись поплив
і заглядає, поки хмари зникнуть.
Якесь брунатне небо уночі,
а зранку травень підфарбує в синє,
а сонце золота додасть й парчі,
о, небо, мирним будь віднині!

*Люблю Україну понад усе!
03.05.2022*

***

А у Франківську сакури цвітуть
і так прекрасно м'якують нам око,
рожеві й білі, радість нам несуть,
усіх спиняють, ніби ненароком...
Ми теж сьогодні підійшли до них,
вони так гарно цвітом майоріли,
затамували подих, світ, наче притих,
співали нам, ми слухали й раділи.
Такі красиві сакури, стрункі,
такий веселий погляд в них, грайливий,
такі тендітні, ніжні та гнучкі,
і кожен рух такий тонкий, мрійливий.
Цвіте алея: сакури в рядок,
одна за одною, рожеві, дві біліші,
ще трохи – і підуть в танок,
ви, наче лебеді, а, може, ще миліші!
Ми геть забули, що у нас війна,
нас сакури заставили радіти,
то віру і любов дарує нам весна,
а сакури – надію мирно жити!

Люблю Україну понад усе!
04.05.2022

Ти – український, ясене, ти з нами!

Нарешті ясен під моїм вікном прокинувся від сну,
він довго думав, мабуть, спав, дрімав ще,
аж в травні все-таки почув весну,
я думала: він все проспить, якесь пропаще...
Дивилася за ним щодня, він бовванів,
стояв так мертво, тихо й непорушно,
і аж сьогодні ледь зазеленів,
зі мною привітався, дуже слушно.
Ти так багато вже проспав, на жаль,
не чув, що робиться у нашій Україні:
у нас два місяці війна, печаль,
ми у жалобі кожен день, донині.
Ти знаєш, може, й краще так:
вдавати, що ти спиш, ніби не чуєш,
тобі, надіюсь, неоднаково, дай знак,
чи ти...до тих, “какаяразніца”, прямуєш?
І тут мій ясен раптом вмить ожив,
він стрепенувся, глянув прямо в очі:
та ні, я і не думав, з вами я тужив
і пильнував ваш дім і вас щоночі!
Я так зраділа: ясен наш, він свій,
він у майбутнє вже накреслив плани,
я усміхнулась: ти ще трохи мрій,
ти – український, ясене, ти з нами!

Люблю Україну понад усе!
05.05.2022

***

А ми з тобою все-таки щасливі,
сьогодні травень дав чудесний день,
сонце пустило промені грайливі,
пташки співають радісних пісень!
А синє небо око аж зриває,
таке розкішне – неозорий край,
все у душі враз оживає,
біжить весна, як в горах водограй!
Дзвенить у небі, мама так казала,
коли був сонячний, погожий день.
Сьогодні так? Я б маму запитала,
проте лише почула в небі: дзень-дзелень!..
То мама все-таки мене почула,
я знову в небо глянула умить:
там так швиденько хмарка промайнула,
мені моргнула й щезла десь за мить.
Дзвенить у небі, та душа тривожна,
хоч небо синє, як було колись,
але не мирне, та хіба не можна
війну спинити й повернути мир?
Звичайно, можна, якщо всім хотіти
і прикладати максимум зусиль,
тоді у небі буде аж дзвеніти,
ми переможемо, і запанує мир!

Люблю Україну понад усе!
06.05.2022

Він – майстер, він – маестро!

І сакури, й каштани – квітне все,
ну а тепер до них бузок додався,
він довго придивлявся: все цвіте,
й на свій акорд уперто сподівався.
Ще вчора він лиш прислухавсь до нот,
сьогодні взяв найвищу, завершальну,
він високо злетів, як той пілот,
й отримав аудиторію тотальну.
І я сьогодні йшла повз цей оркестр,
та зачарована була я грою скрипки:
то наш бузок доповнив цей процес,
так вигравав, без жодної помилки!
Я аж заслухалась, хто диригент,
хто тим оркестром вміло диригує?
Невже бузок? Я засічу момент,
коли він грає ще й усім керує!
Він – майстер, він – маестро, так,
готує цей оркестр до Перемоги,
бери усі октави, давай знак,
лиш натякни, чи треба допомоги.
І ми усі разом прийде́м, ти знай,
ми будем скоро відзначати свято.
Ти вже готовий? Що ж – розпочинай
і грай упевнено, піднесено, завзято!

Люблю Україну понад усе!
07.05.2022

Та це ж симфонія...

Учора так поважно вдарив грім,
і прозвучала перед ним сирена,
то травень – грім сподіваний, біда не в нім,
набридла нам сирена навіже́на!
Грім прогримів лиш раз чи два,
і небо затягнулось сіро-чорним,
рясенький дощ пішов, то, навіть, не гроза,
а соловей виспіває мажорним.
Я аж заслухалась: тихенький шум дощу,
і соловей підтьохкує собі з ним,
і старий клен гукнув: я теж тут шелещу,
та це ж симфонія із звуком колоритним!
Я так їх слухала, покликала й тебе,
ми зачаровано удвох стояли поруч,
стих соловей, ще трохи – дощ пройде,
клен теж умовк, лиш ти стояв ліворуч...

*Люблю Україну понад усе!
08.05.2022*

Ми шукали ще довго твої, мамо, сліди...

Був Великдень без мами, і пройшла Коляда,
сумно було, рідненька, нам без твого тепла:
сонце так нам не гріло, не так лили дощі,
навіть сніг не так падав, квіти так не цвіли...
Ми шукали ще довго твої, мамо, сліди,
але їх засипали білі-білі сніги,
в хаті все, як при тобі, лиш тебе там нема,
опустіла геть-чисто нам без тебе земля...
Лиш промінчиком сонця заглядаєш в вікно,
сиплеш нам тепер з неба своє, мамо, тепло,
ти зустрілась там з татом, ми в молитві за Вас,
просим в Господа царства Вам у тих небесах...

Люблю Україну понад усе!
08.05.2022

Ми будем сад свій вічно шанувати!

Я не встигаю: квітне все та скрізь,
у Кривотулах яблуні в розмаю,
така рожева, ніжно-біла вість
всім сповіщає, що сади буяють!..
Щось неймовірне, так шалено, ввись,
до сонця линуть яблуневі квіти,
я поспішаю, й ти не забарись
насолодитись ними й порадіти.
Заполонив все білий листопад,
рожевий трішки, мов разки намиста:
вбирається у Кривотулах сад,
ти йдеш, бо й я назустріч вийшла?
Така весняна біла заметіль,
нас двоє – яблуні навколо,
ми згадуєм дитинство, то сад твій,
мій – у Ріпному, й там нема нікого...
Бо у дитинстві в нас були батьки,
і ти садив той сад із своїм татом,
ми виростили, батьки вже відійшли,
а сад цвіте, і буде яблук восени багато!
А ми прийдем в той сад ще й восени,
і будемо яблука з тобою там зривати,
ще буде краще, ніж тепер, вже без війни,
ми будемо сад свій вічно шанувати!

Люблю Україну понад усе!
09.05.2022

***

А травень точно компенсує все,
що наробила нам війна погана,
він, як психолог, заспокоює тебе,
бо знає, що в душі і в серці – рана.
Він тішить: далі у житті
в нас біла смуга змінить чорну,
ех, травню, ми уже не ті,
зміни мінорну ноту на мажорну!
Ми дякуєм тобі за теплі дні,
ти бачиш розпач у душі і втому,
не в тому річ, чи біла смуга, ні,
а в тому річ, як мир вернути знову!
Я дякую тобі за буйний цвіт,
що підфарбовуєш життя усім і всюди,
якщо відверто, то й у цьому річ,
бо від війни втомилися вже люди.
Ти заспокоюєш, це добре, вдячні ми,
але й ти маєш діяти рішуче,
ти мусиш, травню, принести нам мир,
і зробиш це, благаєм, неминуче!
Ти постарайся, друже, вже пора,
у нас на літо є прекрасні плани,
усі: старі, дорослі й дитвора
бажають, щоб війну здолали.
Ти ж не відмовиш, друже, правда, ні,
на літо спрогнозуєш мирне небо?
Ми ж, травню, ревно віримо тобі
й надіємось, що зробиш все, як треба!

Люблю Україну понад усе!
10.05.2022

***

Є в Ріпному, в моєму саду
бурасі*, що росли лиш в Вільхівці,
я учора спитала сестру,
чи цвітуть? Ні, лиш де-не-де кінці...
Той бурас найпізніше цвіте,
ма́буть, травень до літа крокує,
я ще трохи – й поїду в Ріпне,
там найкраще, лиш миру бракує!
Хто ж украв у нас мир на землі,
хто той злодій, скажіть мені, люди?
Всі страждають: дорослі й малі,
як же кат той життя нам спаскудив!
Що дозволив собі, хто такий,
як посмів нам життя так псувати?
Помилився, потворо, твій на́рід – сліпий,
мій – дасть в зуби і вижене з хати!
Я так злісно кричала, що бурас аж почув,
зрозумів, що вже літо на носі,
я не їду в Ріпне, я на крилах лечу,
кажуть, й там є “язик” вже московський?
Боже, як, у моєму селі?
Не дозволим, не маємо права:
українці в Ріпному, не москалі,
мова в нас солов’їна, яскрава!
Не тягніть “руській мір” ще й до мого села,
задихається місто Франкове,
вчіть усе: від абетки й до Кобзаря,
мир, затям, починається з мови!
В нас в Ріпному, як в казці,
дарований край: ліс впирається в небо стіною,

хочеш жити в Ріпному – запам’ятай:
за своє стоїмо ми горою!
Зацвіте тепер рясно при дорозі бурас,
він злякався був слова чужого,
буде мир аж тоді, коли кожен із нас
берегти буде Землю і Слово!

*Бурас – різновид сливи.

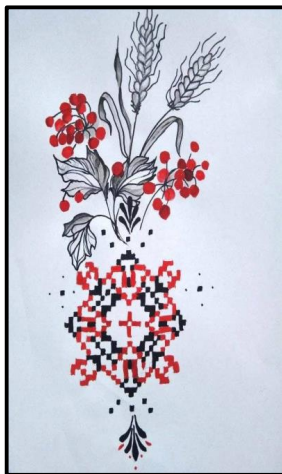

Люблю Україну понад усе!
11.05.2022

***

Десь заблукав у хмарах місяць:
то виринав, то знов тікав,
його ті хмари, наче бісять,
він ними небо гаптував.
А хмари нині розкошують:
моргне їм місяць – ті умить
усі рядочком чимчикують,
а місяць знов кудись летить.
Так місяць з хмарами сьогодні
у небі влаштував парад,
а ген далеко, десь в безодні,
з зірок розлився водоспад.
Такого в небі феєрверку
давно не бачила вже я:
гульвіса-місяць бігав вперто,
все було видно аж здаля.
Він так маневрував по небу,
такі польоти витинав,
він відчував уже потребу,
щоб мир у небо завітав.
А потім різко зупинився
і кинув погляд свій в вікно,
такий, як таца, весь розкрився,
всі хмари десь пішли на дно.
Я аж на рівні ноги стала,
на місяць глянула впритул,
в його очах я прочитала,
що він усе давно збагнув.
Він підморгнув мені, як хмарам:
я з небом вже поговорив,

мир повернётся, незабаром,
народ його твій заслужив.
Я так зраділа: місяць-красень,
він воїн теж, як я і ти,
нас слухав з місяцем ще й ясен,
пообіцяв всіх берегти.
Так, так, я добре пам'ятаю
і знаю точно: мир прийде,
ще раз усім лиш нагадаю:
боріться, люди, за своє.
Воюймо всі: мечем і словом,
до Перемоги вперто йдім,
ми не допустимо, щоб знову
без дозволу зайшли в наш дім!

Люблю Україну понад усе!
12.05.2022

Серце стискає біль...

Квіти...даруєш не ти,
квіти...несуть тобі,
скільки ще треба пройти,
серце стискає біль...
Стогне щоразу земля,
журилось разом усі,
плаче кохана твоя,
мати стоїть, як вві сні...
Що ж це? Нації цвіт
гине і в'яне щодня,
Боже, невже цілий світ
не знищить того москаля?
Сльози з-під темних вій
скраплюють знову і знов,
вітре, смуток розвій,
вмерла чиясь любов...
Вітре! Печаль віджени.
Вітре! Змети війну.
Вітре! Далеко неси:
десь у безодню, в п'їтьму...
Сонце! Мечем і вогнем
в ворога клятого цїль!
Небо! Громом, дощем
вбивай його звідусїль!
Боже! Змилуйся ж ти,
мало хїба в нас втрат,
розплату кат має нести:
ворог він наш, а не брат!
Рїки! Разом з дощем
змийте ворога слїд.
Слово! Будь й ти мечем,
нищимо ворога всї!

Люблю Україну понад усе!
13.05.2022

***

А солов'ї мій двір заповнили:
виспівують так весело щодень
і так витьохкують, щоб менше ми тужили,
репертуар – із радісних пісень.
Я кожен день, неначе на концерті:
то серенади слухаю, то цілий хор,
якщо один виспівує, в моменті
вже другий починає фа-мажор!
Ех, солов'ї, ми теж би заспівали,
та не виходить веселитись нам,
у нас такі сумні часи настали:
даємо відсіч клятим ворогам.
Ех, соловейки, любі наші друзі,
ви акапельно заспівайте ще,
мир вас почує – він вже на порозі,
і травень в парі з Перемогою іде!
Ви, солов'ї, виспівуєте дзвінко,
нехай почує світ, не тільки я,
летить, зринає, швидко, дуже стрімко
мелодія і пісня солов'я.
Ми заплатили, солов'ї, за мир наш,
ми пролили вже ріки крові й сліз,
нехай звучить, як Перемога, спів ваш,
щоб ворог клятий більше не приліз.
Ви українські, солов'ї, ви – наші,
ви так шануєте свій солов'їний спів,
шкода, що люди, часом, геть пропащі:
нагадують мені чомусь рабів...
Вони не мовою спілкуються, “язик” в них,
і їм не соромно – від ворога ж втекли,

ти здивувався, соловейку, чую й ти стих,
не вчить біда таких, не вчить...
А ти затьохкай, соловейку, зрання,
та голосно, на цілий світ,
ми – українці, все москальське дрантя
геть викидаєм, замітаєм слід!

Люблю Україну понад усе!
14.05.2022

Ми коріння своє не розгубим!

Ти ще любиш? І я, без меж,
я ще більше: удвоє, утроє,
ти зі мною цей шлях пройдеш,
усі біди ми ділим надвоє.
Я люблю Україну, авжеж,
я закохана в неї з дитинства,
я пишаюся нею, ти – теж,
не допустим над нею безчинства!
Я обожаю край свій, то наша земля,
ми не зможемо жити без неї,
зазіхнула жаклива рука москаля,
та ми стали стіною за неї!
Ти ще віриш? Прекрасно, я теж,
й на хвилинку не сумнівалась,
якщо віриш і любиш – пройдеш,
я не плачу, я так усміхалась...
Через сльози і терни, через біль і печаль,
через смерті і довгі розлуки
ми пройдем: наші душі, як чистий кришталь,
дуже міцно тримаймось за руки!
Ти надієшся? Добре, і я, знаєш, теж,
ми з тобою щасливі без краю,
я не зверну з дороги – і ти не звернеш,
не здаюсь: боротьбу обираю!
Ми воюєм давно, Перемога прийде,
бо ми вірим, надіємось, любимо,
нам сторицею Бог усе поверне,
ми коріння своє не розгубим!

Люблю Україну понад усе!
15.05.2022

***

А ти у мене, все-таки, – найкраща,
я вже не раз казала: чули всі,
така вродлива, чуйна, роботяща,
ще й Героїня, знає цілий світ!
А ти у мене, точно, – наймиліша,
у тебе очі, як небесна синь,
моя любов, як море, ні, ще більша,
ти так стомилась, трішки відпочинь.
А ти у мене в світі – найщиріша,
я пригорнулась до твоїх грудей
і заспокоїлась, стала добріша,
ти – Берегиня наша, Прометей!
А ти у мене, знаєш, – найніжніша,
я так легенько сперлась на плече
і так зігрілась, стала, ніби інша,
у нас з тобою кров одна тече.
А ти у мене від усіх мудріша,
ти знаєш точно: мир прийде до нас,
я була впевнена, тепер іще певніша,
що Перемоги настає вже час!
А ти у мене, рідна, – найсильніша,
міцна, як криця, погляд, як стріла,
ти була пильна, стала ще пильніша,
весна додала сили і тепла.
А ти у мене, чуєш, – найрідніша,
твоє серденько з моїм б'ється в такт,
як усміхнешся – знову квітне вишня,
і густо-густо в'ється виноград.
А ти у мене, вірю, – наймужніша,
спиняєш танки, нищиш літаки,

у тебе пісня в світі – найкрутіша,
це довели в Турині земляки!
А ти у мене – найбагатша, мамо,
у тебе діти, як калини цвіт,
вони закохані у тебе до безтями
і возвеличують тебе на цілий світ!

Люблю Україну понад усе!
16.05.2022

***

Хтось тихенько так схлипує, плаче,
то за батьком дитина мала,
вона більше його не побачить:
в неї батька забрала війна.
Хтось позаду ридає, голóсить,
стогне тяжко, аж криком кричить,
мати в Бога вимолює, просить,
за синів в неї серце болить.
Хтось так голосно сльози ковтає,
задихається аж від плачу́
наречена не плаче, волає,
проклинає злодюгу-війну!..
Хтось в куточку легенько зітхає
й через раз лиш десь звук видає,
то вдовиця дітей пригортає –
вже не плаче, лиш тяжко кляне!..
Хтось так плаче, аж ніби сміється,
то за братом рве душу сестра,
серце в грудях прискорено б'ється,
помсти хоче, бо втрата страшна!..
Хтось не плаче, лиш в руки взяв зброю,
батько міцно стиснув кулаки,
попрощався він вчора з донькою,
де ж потвори ті, гвалтівники?
На коліна упала, аж скиглить,
ніби чайка над морем летить,
Україно моя, ти стомилась?
Ні, ти – сильна, лиш серце болить.
Ой, болить, ой, не гоїться рана,
бо цвіт нації в небо летить,

сльози втерла – знов горда постава,
наболіло, в душі аж щемить.
Ми не будемо більше ридати,
ми наплакались вдосталь усі,
мусим ворога ми наказати:
сонце зійде – й він згине в росі!

Люблю Україну понад усе!
17.05.2022

Весна завершує свій тріумфальний хід!

Так непомітно на поріг ступає літо,
весна завершує свій тріумфальний хід,
вона усе розмалювала ніжним цвітом
й готується вкінці зробити звіт.
Ми задоволені твоїм цвітінням, вєсно,
твої картини – унікальний скарб,
ти фарбувала скрізь, і так чудесно,
від Бога в тебе надзвичайний дар.
Але засмучені ми все-таки, ти знаєш,
бо так надіялись, що принесеш нам мир,
ти, вєсно, з нами серцем відчуваєш
і вболіваєш, щоб перемогли.
Ще трохи часу, веснонько, є в тебе,
і першим пунктом в звіт ти мир внесла,
ми ще не втратили надії в мирне небо,
усе зроби, щоб Перемога вже прийшла!
Не підведи нас, ми ж тебе так любим,
ми оспівали цвіт твоїх садів,
ти ще прийдеш, ми точно в мирі будем,
пора прогнати клятих ворогів!
Цей шлях пройшли з тобою в парі,
тернистим був він і тяжким,
в нас були труднощі незнані,
ми зрозуміли, хто є ким.
Не підведи нас і надалі,
звітуєм миром, пам'ятай:
всі нагороди і медалі –
твої, тож гордо стрій тримай!

Люблю Україну понад усе!
18.05.2022

Такий розкішний ліс лише в Ріпному є!

Я попрощалась з лісом восени,
коли ще в Україні не було війни,
у ньому кожен день збирала ягоди, гриби,
а ліс мені нагадував: ти завтра ще прийди!
І я прихóдила щодня і, навіть, два рази удень,
такий розкішний ліс лише в Ріпному є,
я знаю кожне дерево у ньому й кожен пень,
той ліс зі мною ріс, той ліс – життя моє!
Я зранку в Гай біжу, а потім – в Хом,
а згодом в Бúтин йду й на Підсідло,
Завéршок й Долинкі, красиві Жолобі,
Зазвóрини внизу, а вище – Прислопі.
Це все в Ріпному є – там просто рай:
там ліс з усіх боків – за небокрай,
я лісом дихаю, живу, він – справжній друг,
я скоро знов прийду, ліс вже почув!
Лише не знаю, як зустрине він,
тоді, ще восени, не було війн,
як маю я йому сказати це,
що з лютого у нас сумне лице?
А, може, ліс усе вже знає теж,
я чую – кличе він: коли прийдеш?
Вже у дорозі я, ще трохи, йду,
при зустрічі тобі усе скажу,
а ліс мій так шумить, що чую тут,
ти зачекай ще мить – і я прийду!
Я вірю, друже мій, – все відшумить,
війну ми проженем – все відболить,
а ясени й дуби нехай шумлять,
і гордо явори нехай стоять,
смереки й сосни теж тримають стрій,
я вірю, що прийдеш, живи і мрій!

Люблю Україну понад усе!
19.05.2022

***

Люди, не рубайте ліс! Побійтесь Бога,
нищите його вже стільки літ,
ліс твоїх батьків – життя дорога,
що веде й водила нас у світ.
Люди, не рубайте ліс! Він жити хоче,
він росте для тебе, він – твій брат,
він усім з тобою ділиться охоче,
а ти йдеш з сокирою на нього, наче кат.
Люди, не рубайте ліс! Він – наша сила,
це фортеця наша і кордон,
я у ліс і з лісу йду така щаслива,
берегти наш ліс – святий закон.
Люди, не рубайте ліс! То – наше серце,
то – повітря наше, воїн наш,
він тебе не зрадить, пам'ятай це,
захистить в тяжку хвилину, в скрути час.
Люди, не рубайте ліс! Благаю,
він у неба випросить нам мир,
я схід сонця в лісі зустрічаю
й поглядом сягаю у небесну шир.
Ліс до неба простягає руки,
обіймає міцно горизонт,
музика лунає, ніжні звуки,
в лісі свій порядок: тил і фронт.
Там чолом торкнулись неба сосни,
і накрили хмари плечі яворів,
заплітає сонце стрічки вербам в коси,
і хитає вітер стомлених дубів.
Ліс мені шепоче: буде Україна,
я питаю в нього: мир прийде коли?
Швидко, – обізвалась десь в лузі калина,
ти лиш вір, надійся й віддано люби!

Люблю Україну понад усе!
20.05.2022

Така ще рана свіжа і така вже давня...

А час летить: від лютого до травня,
минає швидко третій місяць вже війни,
така ще рана свіжа і така вже давня:
не гоїться, немає в цьому нашої вини.
Життя змінилось: світ в боки хитає,
а ми воюємо запекло всі ці дні,
все затягнулось, так нам виглядає,
що й літо буде жити у війні...
А ми не хочемо, весни нам вистачає,
війна розстрілює її, на жаль, щодня,
весна так мужньо бореться й чекає
на зустріч з літом – і сідлає вже коня.
Ой, літо-літечко, ти, мабуть, вже в дорозі,
тож поспішай, весні допоможи
і нагадай красуні-Перемозі,
щоб завітала в гості до весни.
Весна її чекає третій місяць,
щось забарилась, довго йде вона,
як заблукала, зорі ясно світять
і приведуть до України, де війна.
Та Перемога дуже про́шена, звичайно,
а ти скажи, що ми зустрінемо, як слід,
бери за руку і біжи негайно,
скажи, що в нас очікувань zenit.
І Перемога враз вся стрепенулась:
невже проспала? Кулею лечу!
Я в Україну з миром повернулась,
а ворога я знищу, розтопчу!

Люблю Україну понад усе!
21.05.2022

Усім я хлопцям дуже вдячна...

Кінець зими й весна воєнна,
що буде з літом? Без війни!
Молитва й боротьба щоденна
дадуть нам літо вберегти!
Я з літом вже веду розмову:
підготувала, що війна,
і вкотре прошу Бога знову,
щоб з Перемогою зустрілася весна.
Не сумніваюсь ні на мить я,
що Перемога все ж прийде,
я вже не плачу, хоч болить як,
бо Україна – понад усе!
Не хочу їхати, тікати,
шукати іншого життя
і не залишу поріг хати:
мій край – надійне укриття!
Усім я хлопцям дуже вдячна,
що захищають спокій нам,
а десь далеко, де Попасна,
воює мій сусід Роман!
Для мене він – Герой відважний,
уклін земний, ти – патріот,
ти вже не юний, вік – поважний,
ти захищаєш свій народ!
Ми всі за тебе Бога молим,
і ангела тобі ми шлем,
ми переможем і в Ріпному –
під мирним небом тебе ждем!
Я вірю в тебе, Україно,
горджуся іменем твоїм,
схиляю голову уклінно,
ти – всесвіт мій і рідний дім!

Люблю Україну понад усе!
22.05.2022

Трави, квітуйте! Хай буде мир!

Зелені трави вгинає вітром,
хитає ними в усі боки,
дихати важко стало повітрям:
ми задихаємось всі від війни...
Трави зелені тягнуться вгору,
а вітер лютий додолу гне,
ми просим в неба і в сонця знову
мир повернути понад усе!
Трави хитаються, ніби голóсять,
дуже засмучені, плачуть дощем,
вони у неба теж сонця просять,
будь, небо, травам надійним плечем!
Трави – густезні, зелені, духмяні –
так розшумілись, на землю лягли,
промені сонця – ясні, полум'яні –
золотом всипали враз і втекли.
Трави затихли, неначе злякались,
сльози легенько котяться вниз,
з дощем і вітром трави прощались
й знову до сонця тягнулись ввись...
Ой, трави-трави, ростіть, квітуйте,
в зелених травах мак майорить,
життя прекрасне, люди, цінуйте,
сонце у травах віщує мир!
Трави зелені вітром гойдає,
а в синім небі хмари летять,
сонце нам з неба привіт посилає,
рани ще є і не менше болять...
Та ми у травах в літо крокуєм,
нам все під силу, воїни ми,
ми Україну свою відвоюєм,
трави, квітуйте, хай буде мир!

Люблю Україну понад усе!
23.05.2022

Такі сини у тебе, як орли!

Три місяці ми боремось відважно,
три місяці, як ритм життя змінився,
те, що здавалося, практично, недосяжно,
ми досягаємо, а ворог помиливсь!
Ми плачемо, втрачаємо, вмираєм,
але втираєм сльози й знову йдемо у бій,
нам розстріляли мирний ранок, пам'ятаєм,
там спокій загубився твій і мій.
Ти, Україно, маєш ким пишатись,
за тебе гордо б'ється весь народ,
ми вже втомилися втрачати і прощатись,
проте долаємо найважчий поворот!
Непереможні ми і нездоланні,
такі сини у тебе, як орли,
як мужньо йде азовець, ніби весь із сталі,
а погляд аж пронизує до глибини!
А ззаду топче землю чужий карлик,
чого прийшов сюди, ти хто такий?
Перед тобою гордо йде вояк Михайло,
а ти, зі зброєю, якийсь огидний та бридкий!
Наш воїн точно виточений з сталі,
таких, як він, народжує моя земля,
ти заслужив всі ордени й медалі,
розвернешся – і поглядом ти знищиш москаля!
Ти, Україно, збережи солдата,
бо він за тебе віддає життя,
за все від ворога буде розплата,
такі, як ми, воюють до кінця!

Люблю Україну понад усе!
24.05.2022

***

Слово, моє рідне, батьківське,
слово, ти щит мій і меч,
слово, лише українське,
ти, слово, вбиваєш і б'єш!
Найвища пора всім прозріти,
забути москальський “язик”,
своєю навчись володіти,
не вмієш, не хочеш, не звик?
До біса такі аргументи,
коли в Україні війна,
а вчора – жахливі моменти:
лунає рашистська попса.
У центрі Івано-Франківська?
Відважився хтось на таке
й нахабно доказує всім нам,
що право він має, яке?
До вас не доходить по-людськи,
диктуєте тут нам права,
вам конче співати по-руськи,
коли Україна в жалобі,
і плаче чергова вдова?
Вам вчора козак добре врзав,
замало: я б ще додала,
щоб більше ніхто не посмів з вас
“качати” свої нам права!
В нас слово із уст – українське,
бо ми – український народ,
а в кого лунає російське –
ганьба йому, сором й позор!

Люблю Україну понад усе!
25.05.2022

Щастя – на двох одне!

Важко, але ми пройдем,
вірю: здолаєм все,
втрачаємо, а потім знайдем,
любимо понад усе...
В тебе – сумні вуста,
плаче твоя душа,
доля у нас не проста,
рідна, своя, не чужа.
Чекаю, болить, терплю,
руки стискаю в кулак,
пишаюсь, горджусь і люблю,
буде, і ти знаєш як!
Втримаюсь, схилюсь на плече,
дотик, аж струмом б'є,
в грудях, аж ніби пече,
тужить серце моє.
Плаче, ридає земля,
люди, їй боляче,
Герої летять в небеса,
прощаємось, навколішках стоячи...
Бачу, і ти, мабуть, теж:
сонце проміннями б'є,
буде, і ти знаєш як:
щастя – на двох одне!

Люблю Україну понад усе!
26.05.2022

***

А ти тримайся міцно, двома руками,
і так щосили вприся мені в плече,
ти відпусти минуле з поганими думками,
нехай воно у безвість, у прірву десь тече.
І я за тебе міцно триматися теж буду,
як тільки похитнуся, підтримай й ти мене,
я пам'ятаю добре й ніколи не забуду,
що там, де двоє – сила, там сонце знов зійде!
Все буде Україна, заколоситься жито,
повернуться додому всі доньки та сини,
у нас уже багато і пройдено, й прожито,
лиш миру просим в гості, від літа – без війни!
А ти тримайся, чуєш, бо це й мене тримає,
то надзвичайне щастя, коли плече в плече,
у нас з тобою, знаю, є те, що не вмирає,
життя таке прекрасне, нехай пливе, тече!
А в синім-синім небі яскраво світить сонце,
і хмари безтурботно пливуть кудись у даль,
нехай загляне щастя в твоє й моє віконце,
а хмари забирають всю тугу і печаль.

Люблю Україну понад усе!
28.05.2022

***

Не йди, не відпускаю, будь ще тут,
я так боюся темряви навколо,
он небо зорями нам віддає салют,
і місяць сяйво посилає загадково.
Не йди, затримайся на мить,
я ще не все сказала, будь до ранку,
у тебе на очах сльоза тремтить,
не плач, у нас достатньо часу до світанку.
Затримайся, побачиш сонця схід,
дивись, які казкові зорепади,
і хмари рушили далеко десь в похід,
а ти шукай в моїх очах розради.
Побудь, війні прийде кінець,
ми святкувати будем Перемогу,
он бачиш: перший промінець
вже стелить сонцю ранішню дорогу.
А ген і сонце вже показує чоло
і так поважно розглядає краєвиди,
ти тут, а темряви неначе й не було,
ми разом випросили щастя у планіди!
Тепер ти знаєш: віра і любов,
а ще прекрасна їх сестра надія
дають нам сили виживати знов і знов,
нехай здійсниться заповітна мрія!

Люблю Україну понад усе!
29.05.2022

***

Я вже прохóдила цей шлях,
у мене й досі ще відкриті рани,
не хочу, навіть у думках,
повірити, що мить така настане...
Ти заспокоюєш двох нас,
а у очах – глибока туга,
ти теж прохóдив вже цей шлях,
тепер удвох і знов – напруга.
Ти знаєш, слів в мене нема,
десь загубились по дорозі,
така печаль, аж неземна,
хоч літо в нас вже на порозі.
Та я на мить лиш на мінор
свій настрій дам налаштувати,
війні не вдається: фа-мажор
в нас буде все ж домінувати!
Війна пошарпала життя,
усіх нас вдарила добряче,
мене не зрадить відчуття,
що переможемо одначе!
Те, що було в нас до війни,
тепер, як казка, видається,
нема там нашої вини:
то боротьба, нам не здається.
Я знову бачу блиск в очах,
я віднайшла у них надію,
мені не страшно, то наш шлях,
ми все здолаєм, свято вірю!

Люблю Україну понад усе!
30.05.2022

Горджуся тим, що українка я!

Щось обірвалося в душі,
щось защемило, в грудях тисне,
ввірвались у життя воєнні дні,
весна нам каже, що була такою ненавмисне.
Та ми весні завдячуєм за те,
що звеселяла всіх нас буйним цвітом,
нехай нарешті літо Перемогу принесе,
ми їх зустрінемо із сіллю й хлібом!
У нас жага велика до життя:
мир повернути хочем в Україну,
мене не зраджують прекрасні відчуття:
ми відвоюємо у ворога країну!
Таких, як ми, не бачив досі світ,
такі, як ми, виборюють свободу,
ми робимо самі перед собою звіт
і землю зберігаємо від роду і до роду.
Горджуся тим, що українка я,
і в Україні вся моя родина,
тут з діда-прадіда живе моя сім'я,
в нас мати для усіх одна-єдина!
Я так пишаюся, що Україна є
і так відважно бореться за волю,
здригнулося життя твоє й моє,
та керувати ним комусь я не дозволю!
Ти помилився, клятий вороже, чого прийшов
і що шукаєш ти в моїй країні?
Ти вже пролив мого народу кров,
за все заплатиш і уже віднині!
Я з Україною у сні і наяву,
я заплітаю їй стрічки у жовті коси,
я вечори й світанки в Україні так люблю
і вже чекаю, щоб на буйні трави впали літні роси!

Люблю Україну понад усе!

31.05.2022

***

А ти почув мене: життя прекрасне,
і ми виборюєм тепер його щодень,
таке насичене, складне, контрастне:
є в ньому місце і для сліз, і для пісень!
Сьогодні твій день, будь щасливий,
подякуємо Богу за усе,
поглянь навколо і гукни щосили:
життя прекрасне, ми цінуєм це!
А ще заглянь уважно мені в очі
і віднайди в них відповідь на все,
там є загадки і рядки пророчі,
ти розпізнай, що літо нам несе!
А ти святкуй свій день й початок літа,
і Вознесіння теж припало на цей день,
ми всі бажаємо тобі многая літа,
будь нам щасливий і здоровий кожен день!
Нехай життя заколоситься рясно,
і Перемогу наближає кожен день,
ми разом, це уже прекрасно,
стрічаємо схід сонця день у день!

Люблю Україну понад усе!
02.06.2022

***

Ти закохала в себе цілий світ,
моя прекрасна Україно,
ти вибрала стрімкий політ
і ворога поставиш на коліно!
Не сумніваюсь ні на мить,
що ти в бою цім переможеш,
нехай у серці біль щемить,
проте я знаю: ти все зможеш!
Ти – моя вранішня роса,
ти – мої спогади й тривоги,
з-під вій у тебе знов сльоза,
ти знову просиш допомоги.
Ти вже не перший день в бою,
загартувала дух і волю,
ти віддаєш любов свою,
стискаєш кулаки від болю.
До тебе літо вже прийшло,
і липи просяться до цвіту,
і жито теж давно зійшло,
звертаємось до всього світу!
Ми тут виборюємо мир
для всіх, хто хоче вільно жити,
у нас відважний фронт і тил,
ми вже втомилися тужити.
Допомагайте на всіх сто,
щоб швидше ворога прогнати,
ми вже посіяли зерно,
що буде миром проростати!
Заколосяться знов поля,
і я збиратиму там квіти,
ти будеш поряд: вже пора
нам просто жити і радіти!

Люблю Україну понад усе!
03.06.2022

Зійшлися два світи у мене на очах...

Така напружена моя душа,
що аж от-от порвуться струни,
такого цвіту накосила вже війна
і забирає молодих та зовсім юних.
Життя навколо точно в двох світах:
хтось захищає землю і воює,
а хтось утік й з москальським на устах
тут, на землі моїй, гуляє й розкошує...
Навколо мене точно два світи:
один захоплює, тривожить, мотивує,
а другий світ мені якийсь чужий,
він не дивує вже мене, а лиш дратує!
Ховаєм хлопців, у жалобі ми,
а ти гуляєш, п'єш вино-горілку?
Та зупинись, хоч голову схили,
не лізь з москальським “язиком” на Стометрівку!
Зійшлися два світи у мене на очах,
один мій світ – моя країна,
а другий світ чужий, неначе чорний птах,
знівечений повік, якась руїна...
Навколо дивний світ: сто днів війни,
і я воюю в нім, воюю і ти!
Ой, вітре, вітре, вій, слова жени,
вбивай війну на смерть, мир принеси!

Люблю Україну понад усе!
04.06.2022

***

Не українець ти, якщо не знаєш мови
й не хочеш вчити її зараз, в час війни,
шукаєш сто причин, якісь відмови,
це ж оберіг наш, хоч тепер збагни!
Що в голові у вас, що в серці, що з народом,
котрий не вчив свого й не вчить тепер?
Яке коріння ваше, звідки родом,
ви десь з минулого, ще, мабуть, з “есесер”?
Та схаменіться ви нарешті, час не терпить,
і ми не будемо терпіти весь цей жах!
Ви думаєте: в нас сталеві нерви?
Пристосуванству вашому надходить крах!
Де ваша гідність, де жага до волі,
де ви зростали, звідки ваш “язик”,
чому навчали вас та й хто і в якій школі,
що кожен з вас, як мантру, твердить: я “прівик”.
То відвикай, будь українцем:
і в серці, і в душі, і в голові,
бо виглядаєш ти просто чужинцем
і розповсюджуєш тим “язиком” тут “руській мір”!
Ми не дозволимо: ціна велика,
щоб повернути мир, воюй і ти,
ще бракувало, щоб біду накликав
твій кострубатий і гидкий "язик"?
Не розумію і не хочу чути,
що не пора і не на часі, ні,
нам треба всім давати їм відчути,
що мова – сильна зброя в цій війні!
Непереможні ми і нездоланні,
нескорені й незламні в нас серця,
ми – сильні воїни й Герої славні
і гордо йдем до переможного кінця!

Люблю Україну понад усе!
05.06.2022

І у небо гордо кине погляд мак!

Зажурились верби, і сумні тополі,
стогне в полі жито, похилився мак,
мати Україна від лихої долі
плаче гірко нині й подає нам знак.
Скоро, дуже скоро сльози мої висхнуть,
я буду сміятись сонцем в небесах,
наші спільні дії ворога дотиснуть,
згине він навіки, як той хижий птах.
Я розправлю крила й полечу далеко,
всі мене вже знають, впізнають в лице,
прилетять навесні знов до нас лелеки,
ми Герої з вами, знає світ про це!
Ви мої прекрасні, надзвичайні діти,
мужні та відважні доньки та сини,
я горджуся вами, правди ніде діти,
ви, як ті берізки й сильні ясени!
Ти у нас теж сильна, наша рідна мамо,
ти дала нам вроду, мову, дух і міць,
ми з тобою, рідна, вже пройшли немало,
ворога дотиснем разом, силоміць!
Усміхнуться верби, а з ними тополі,
і розправить груди жито у полях,
буде в Україні щастя всім доволі,
і у небо гордо кине погляд мак!

Люблю Україну понад усе!
06.06.2022

Ірисики й когутики – моя земля!

Такі прекрасні квіти в мене під вікном,
такі цікаві – справжні патріоти,
ірисики й когутики ростуть собі разом,
жовтенькі й сині, жодної турботи.
Милуюсь вами, жовто-синій стрій
тримайте гордо і тягніться вгору,
життя воєнне сповнене надій,
ви перетворюєте чорну смугу в кольорову!
Які ж ви красені у мене, вартові,
пильнуйте спокій мій і зберігайте тишу,
ви – мої воїни, солдати, рядові,
я буду з вами, наодинці не залишу!
Ви тягнетесь до сонця – гарний знак,
і підбадьорюєте всіх навколо себе.
Все буде Україна – саме так,
життя воєнне стане мирне і веселе!
Ірисики й когутики – моя земля,
найкращий в світі край, де ліс до неба,
там сонце сяє вдень, вночі – ясна зоря,
у всіх достаток є, лиш миру треба!
Такі прекрасні квіти в мене у селі,
такі бадьорі, жовто-сині, наші,
ви Перемогу наближаєте у цій війні:
мир буде – в небо тягнуться голівки ваші!

Люблю Україну понад усе!
07.06.2022

Невже то завтра вже до нас прийшло?

Це з нами, це не сон, на жаль, це правда:
в моїй країні йде страшна війна,
я дуже вірю, що наступить мирне завтра,
проте ще з лютого в нас спокою нема.
У нас на фронті кожен день вмирають хлопці,
й дівчата, зовсім юні, гинуть теж.
Де наші мужні воїни тепер, азовці?
Ти мусиш жити, Україно, ти не вмреш!
Ти дочекаєшся, коли настане мирне завтра,
й розпустиш жовті коси, а з-під вій
на мене гляне синь небес, то правда,
не сумнівайся ні на мить, лиш вір і мрій!
А те омріяне, очікуване завтра
непереможною ходою вже іде,
воно горить, неначе в полонині ватра,
і полум'ям яскравим мир несе!
Я вже готуюся до того завтра відсьогодні,
я вже готова зустрічати мирний день,
я все зробила вже давно, напередодні,
я написала збірку віршів ще й пісень!
Я вже не можу дочекатися до того завтра,
і з нетерпінням заглядаю у вікно:
я бачу мирний промінь світла, правда,
невже то завтра вже до нас прийшло?

Люблю Україну понад усе!
08.06.2022

***

Які слова знайти для тебе, мамо,
як заспокоїти твою тривогу й біль?
Ми теж схвильовані, болить і нас так само,
бо линуть сумні звістки звідусіль.
Як загоїти твої рани, рідна,
коли ховаєш кожен день дітей?
Тремтить душа твоя, така тендітна,
вмивається сльозами кожен день.
І я не знаю, що маю казати,
і ти мовчиш, слова пропали в нас,
як нам з тобою все це подолати,
як повернути нам життя у мирний час?
Що маємо з тобою вдвох робити?
Ти зажурилася – у сильнім смутку я,
одне ми точно знаєм: треба жити,
в нас віра і любов – на двох одна!
Переплелись у нас шляхи-дороги,
не знаємо, котра веде вперед,
ти, вітре буйний, віджени тривоги,
ти, сонце славне, променем карбуй наш злет!
А в неба ми попросим мир вернути,
і сили відновити – у землі,
ми ще й тепер не можемо усе збагнути,
хто дав можливість розгулятися війні?
Знов похилилася калина в лузі,
і знов кружляють в небі журавлі,
знов журиться моя країна, у напрузі,
усі страждають: і дорослі, і малі.
Ми ще раз просимо: о, небо, будь прихильним,
ти, сонце, зігривай своїм теплом,
ти, воїне відважний, будь і далі сильним,
до Перемоги всі крокуємо разом!

Люблю Україну понад усе!
09.06.2022

***

А я на мить забула, що у нас війна,
і задивилась на вечірнє небо:
там світ казковий, місяць вирина,
і зорі манять поглядом до себе.
Такий чудовий вечір, тихо так,
лиш вимальовують свої пейзажі хмари,
то, мабуть, небо посилає добрий знак
і сипле вниз на землю свої чари.
Ой, чари, чари, зачаклуйте цю війну,
убийте кляту, спопеліть її на порох,
я з вітром усі хмари нажену,
щоб зник навіки із землі моєї ворог.
Я проклинаю, заклинаю: геть війні!
Й благаю поглядом у неба допомоги,
не відмовляй, прошу, пообіцяй мені
і забери від нас усі жалі й тривоги.
І я побачила казковий знову світ:
там зорі біля місяця чаклюють,
і хмари знов готуються в політ,
їм всі небесні сили аплодують.
Я впевнена, що хмари вб'ють війну,
а зорі з місяцем у цьому допоможуть,
я Україну свою міцно обійму,
як все-таки багато чари можуть!

Люблю Україну понад усе!
10.06.2022

Веселка в небі мир шукає!

Як зупинити цю війну,
як зберегти нам Україну?
Не розумію, не збагну:
щодень за неї хлопці гинуть!
Втрачаємо прекрасний цвіт –
таких орлів земля ховає,
який несправедливий світ:
їм тільки жити, а їх вже немає...
Ти перед ними у боргу,
за те, що ранок зустрічаєш,
подякуй кожному бійцю
за спокій, що наразі маєш!
Молися кожен день за тих,
хто наближає Перемогу,
вони – Герої, це за них
нам треба дякувати Богу!
Як зберегти ваші життя,
як повернути вас живими?
Назад немає вороття,
ми віримо у ваші сили!
Не плач, всміхнися, глянь увись:
там так грайливо сонце сяє,
ти витри сльози й подивись:
веселка в небі мир шукає!
Мир у дорозі, вже спішить,
веселці усміхнувсь здалека,
вона зраділа, аж тремтить,
назустріч їй летить лелека!
Все ожило враз навкруги,
торкнулося і нас з тобою,
вмирайте, кляті вороги,
мир вже вітає нас рукою!

Люблю Україну понад усе!
11.06.2022

***

А ми найкращі в світі українці,
у нас у серці – синьо-жовтий стяг,
ми – патріоти, не якісь чужинці,
в нас мова українська на устах!
Я вишиванку одягаю гордо,
і українською співаю я пісень,
я на своїй землі, мені комфортно
тут зустрічати сонце кожен день!
Я зустрічаю сонце й проводжаю,
коли за обрій котиться воно,
я Богу дякую за все, що маю,
і неба прішу, щоби мирним вже було!
Я не тікаю, тут моє коріння,
моя земля не знає “язика”,
тут українська мова з покоління в покоління,
тут справжня Україна, але йде війна!
Не будь байдужим, то твоя країна,
будь гідним сином і донькою теж,
яка ж прекрасна в нас з тобою Україна,
а мова – оберіг, коли ти це збагнеш?
Будь українським, мій народе, патріотом,
вчи мову, бережи її кордон,
воюй на фронті і в тилу, перед польотом
дивись у небо – там твій рубікон!
А небо розправляє сильні крила,
над Україною спиняє літаки,
ти лиш проси, там є небесна сила,
що порятує нас з тобою від війни!
Я зупинилась – погляд знов до неба,
там я знаходжу відповідь на все,
хмаринка усміхнулась: буде так, як треба,
мир повернеться у життя твоє й моє!

Люблю Україну понад усе!
12.06.2022

Я ще з дитинства словом дорожу!

Ви переплутали, напевно, праведне із грішним,
коли верзете щось про свій-чужий “язик”,
ваш результат плачевним є, невтішним,
бо в вас усе життя: “какаяразніца, прівик”?
Ви ще й тепер, коли втекли від ката,
тут засмітили мій прекрасний край:
вас просять, вас ганьблять, хіба мала розплата?
“Язык” до пекла цей веде, – ти так і знай!
Якийсь нещасний ти з тим “язиком” ворожим,
якийсь обмежений, не український ти,
мене давно твій вибір насторожив:
не хочеш мову вчити, то сюди не йди!
Від твого “язика” – оскомина у мене,
ти ділиш з ворогом його страшний “язик”,
чого чекатиму тепер від тебе?
Нема тебе для мене – ти десь зник!
Я хочу чути українське слово,
я ним і дихаю, і плачу, і живу,
мені від нього на душі так світанково,
сміюсь я словом й боротьбу свою веду!
Мені із ним в житті так пощастило,
я ще з дитинства словом дорожу,
тепер воюю ним і б’ю щосили,
я в ньому найцінніше бережу!
У ньому – татова любов і колискова мами,
у ньому – синє небо і густі ліси,
я з словом вже давно іду світами,
без слова я, як квітка без роси!
Я словом зранку сонце зустрічаю
і починаю словом кожний день,

я з словом щось знаходжу і втрачаю,
із слів складаю вірші для пісень!
Моє ти рідне, українське слово,
ти – воїн мій, я в тебе – командир,
у нас до Перемоги все готово,
тож прозвучи нарешті: “В Україні – мир!”

Люблю Україну понад усе!
13.06.2022

***

Я запитала в літа: як живеться,
бо ми втомились жити у війні,
коли нарешті Перемога усміхнеться,
ти лиш скажи: ще довго нам чекати, так чи ні?
А літо глянуло на мене сонцем з неба,
ще й підморгнуло весело мені
і прошептало вітерцем: всім миру треба,
але й усі боряться в цій війні!
А я у відповідь не знала, що й сказати,
перепитати: так чи ні, чи все ж коли?
А літо має рацію, всім треба знати:
від кожного залежить хід війни!
Від кожного із нас, від тебе й мене,
від того, хто на фронті і в тилу,
ми разом всі виборюєм життя під мирним небом,
не спи, не будь байдужим, будь в строю.
Уже не буде так, як було вчора,
уже не всі, на жаль, з нами тепер,
війна руйнує і вбиває все довкола,
ми – сильні, український дух не вмер.
Я глянула відверто літу в очі
і прошептала тихо: зрозумій,
ми жити хочемо, в нас неспокійні ночі,
а наші дні складаються з сумних подій.
І літо співчутливо зажурилось,
рясним дощем заплакало собі,
мені, навіть, в страшному сні не снилось,
що й літувати будем у війні.
О, ні, такий прогноз нам не підходить,
ми з лютого чекаємо тебе,

весна запевнила: все літо зробиь,
і мир повернеться в життя твоє!
А ти без бою не здавайся, літо,
ми – мужні воїни, зігрій своїм теплом,
в твоїх полях вже колоситься мирне жито
і наливається уже новим зерном!

Люблю Україну понад усе!
14.06.2022

Ми – вільні українці на своїй землі!

Тебе болить, аж груди розриває,
летять ракети, збиті літаки,
навколо плач, земля моя ридає,
десь мир наш загубився, як його знайти?
Весну украли, літа захотіли,
все мало вам – голодні, наче пси!
Ви не на тих напали, зрозуміли,
чого війну сюди нам принесли?
Не віддамо нізачо і ніколи
ні грудочки батьківської землі,
це – Україна, це – її простори,
тут – українці, згиньте, москалі!
Тобі не місце у моїй країні,
тут все моє: і ріки, і ліси,
я буду жити в вільній Україні,
не лізь сюди і горя не неси!
Хіба не бачиш: літо гоїть рани,
в зелених травах – волошковий рай,
а над лісами – вранішні тумани
підводяться й зринають в небокрай.
Тут, наче в казці: десь роса співає,
десь дощ танцює, вітер гомонить,
тут місця для війни просто немає,
бо мир вже розкошує, аж шумить!
Тут жовте поле неба синь сягає,
тут звеселяють співом солов'ї,
після дощу – веселка в небі грає,
ми – вільні українці на своїй землі!

Люблю Україну понад усе!
15.06.2022

*Зів'яла саду половина,
а друга квітне, наче рай...*

Де віднайти у собі сили,
щоб далі йти лише вперед,
яку ціну вже заплатили,
стає нам звичним свист ракет...
У нас вже сліз не вистачає,
летять у сині небеса
Герої – ті, що не вмирають,
згасає ніч, плаче роса...
За вами тужить Україна,
сумним без вас стає наш край,
зів'яла саду половина,
а друга квітне, наче рай.
Як вберегти ваш цвіт прекрасний,
щоб не розвіяли вітри?
Такий цей сад тепер контрастний:
сумні й веселі кольори.
Злилося все в один малюнок,
художник фарби всі змішав,
якийсь абстрактний візерунок,
до фарб ще...крові й сліз додав.
Картина справді надвразлива,
аж пробирає до кісток,
іде від неї надпотужна сила –
її малює, ніби сам Пророк!
Нам треба в фарби терміново підмішати
веселих і яскравих кольорів,
тих, що були ще до війни, ми мусим нагадати,
щоби художник все-таки прозрів!
Ти розмалюй у синє мирне літо,

і жовтим підфарбуй усі боки,
і не забудь в зеленім полі – кольорові квіти,
ну і калину в лузі, біля чистої ріки!
І та калина, щоб росла стрункою,
щоб не хилилась, а тягнулась ввєрх,
щоб сонце пестило її чоло рукою,
ну і, звичайно, намалюй наш герб!

Люблю Україну понад усе!
16.06.2022

Я разом з липами просила в Бога миру

Мене сьогодні липи зупинили:
такий духмяний лився аромат,
вони так ніжно в Бога теж просили,
аби живим вернувся наш солдат...
Я зупинилась, липи пахли медом,
такий зелено-жовтий буйний цвіт
розкинувся під ніжно-синім небом,
і, наче сонцю подавав привіт.
Такий солодкий запах наливав повітря,
так легко дихалось, забула про війну,
а липи, ніби виткали килим з суцвіття,
і я захоплено дивилась на таку красу!
Я разом з липами просила в Бога миру,
мені здалося: Бог нас добре чув,
а запах липи так далеко линув,
нехай би і солдат його відчув!
А липи пахнуть солодко і п'яно
і розливають запах навкруги,
і так приємно в мене на душі, духмяно,
нехай би згинули навіки вороги!
А липи розливають запах щедро,
я думаю: на запах мир прийде,
спитаю в них я прямо і відверто:
невже і літо цю війну не прожене?
Тут липи глянули зеленими очима
із-під густих жовтогарячих вій:
страшна біда уже позаду, за плечима,
не сумнівайся, переможемо, ти мрій!
І я повірила, заглянула їм в очі:
нам Україну треба зберегти,
нехай повернуться спокійні ночі,
і наш солдат прийде з війни живим!

Люблю Україну понад усе!
17.06.2022

***

Розгніване небо учора ридало
і влило на землю дощем, як з відра,
захмарилось грізно, аж іскри кидало –
не дощ з неба йшов, а суцільна ріка!
То Всесвіт здригнувся, то біль України
бурхливо із неба рікою стікав,
сльозами котилися цілі лавини,
земля не приймала, і грім десь лунав...
Так небо, здавалось, неначе прорвалось,
неначе розкрилось – і дало нам знак,
у нашому серці щось теж обірвалось,
щось, наче зіпсулось, пішло щось не так.
Я з жахом на небо дивилася мовчки,
а потім – на землю, де ріки текли:
то горе стікало рікою завдовжки,
і з небом ридали зелені ліси.
Розплакалась я, плаче вся Україна,
та плакати довго не може ніхто,
аж раптом – у небі з'явилась біленька хмарина,
і сонце за нею услід показало чоло.
Я витерла сльози, ріки тихо стікали,
і небо добрішим ставало щораз,
нам сонце давало прекрасні сигнали:
мир все-таки буде, вже скоро той час!

Люблю Україну понад усе!
18.06.2022

Герої не вмирають!

Він дивиться тепер на тебе з неба,
він захищав тебе і рідний край,
йому, на жаль, нічого вже не треба,
не забувай його і завжди пам'ятай!
Це він тобі дозволив нині жити
і зустрічати з сонцем кожен день,
за ним так довго буде мати ще тужити,
не забувай про це і дякуй день у день!
За нас з тобою гинуть мужні хлопці,
і захисниці, зовсім юні, помирають теж,
збігає по щоці й виблискує сльоза на сонці,
то Україна плаче: де ж ти, сину, йдеш?
Ти ще й не жив, а вже пішов навечно,
завершив в небо свій останній злет,
лиш на портреті – чорна стрічка, символічно,
життя обірване, як пісні недоспіваний куплет...
Ти недожив, недоспівав і недомріяв,
недоказав, недолюбив, бо воював,
як помирав, то над тобою вітер віяв
і до останнього пісень тобі співав...
Ти не помер, Герої не вмирають,
ти сонцем усміхаєшся з небес,
ти в полі, там, де маки процвітають,
де жито колоситься ще й овес!
Ти там, де ліс шумить, де течуть ріки,
де сонце день завершує, в полях,
ти тут, ти в нашій пам'яті навіки,
ти будеш жити з нами у серцях!

Люблю Україну понад усе!
19.06.2022

***

А літо не шкодує сонця, правда,
сьогодні добре гріло, аж пекло,
воно ще десь дрімало донедавна,
а нині віддало́ усе своє тепло.
Сьогодні хмари з неба повтікали,
не було жодної – лише небесна синь,
вони, напевно, дозволу у неба й не питали,
а небо так просило: хмаронько, прилинь.
Прилинь-прилинь, та не сама, а з миром,
йому до нас дорогу покажи,
небо благало, ні, кричало, аж з надривом,
ми зачекались, – так йому й скажи!
Я задивилась: небо сине-сине,
на ньому сонце теж шукало мир,
ми поглядом зустрілись з небом нині,
будь, небо, мирним, хто ж твій командир?
А небо каже: зараз сонце править,
а уночі газдує місяць тут,
є в мене й той, хто мир сюди доправить,
до Перемоги він готує вже салют!
Я так зраділа: небо правду каже,
там вище неба сам Всевишній є,
він порятує нас, дорогу нам підкаже
і Україну нашу рідну збереже!
А Перемога буде неодмінно,
вже дуже швидко ми здивуєм всіх,
війни урок засвоїли ми на відмінно,
народ боровся, не здавався й переміг!

Люблю Україну понад усе!
20.06.2022

***

Мене до себе в гості кличе літо,
але не те, що в місті, а в селі,
там трави в пояс, колоситься жито,
там ліс купається у сонячнім теплі.
Там літо ягодами пахне дуже смачно,
там ліс тримає небо на своїх плечах,
там дихається легше, ніж у місті, значно,
саме дитинство десь гуляє там в полях...
Мене в село так сильно закортіло:
я лиш туди й назад, лише на день чи два,
в моїй душі багато всього наболіло,
до літа в гості їду, до свого села!
А літо пахне сіном свіжо-свіжо
і заглядає в очі небесам,
і спогадами пестить душу й тіло,
я з літом не сама і ти не сам!
Ми з літом зустрічаємось не вперше,
не знали з ним ми дотепер війни,
я в літа попрошу, і то найперше:
в життя нам повернути спокій й мир!
Ми разом з літом Перемогу наближаєм,
дощем і сонцем проганяємо війну,
старі часи ми з літом добре пам'ятаєм,
ми сильні з літом і здолаєм цю біду.
Я впевнена, що літо перемаже,
а з літом перемажемо і ми,
в нас літо бойове, воно багато може,
виборюємо з літом разом мир!

Люблю Україну понад усе!
21.06.2022

***

Наговорилає з лісом досхочу,
він розказав мені про все на світі,
спочатку вітром навівав мелодію сумну,
а потім дарував букет із квітів!
Збирала ягоди і чула спів птахів,
що позліталися зі всього лісу,
мені багато ліс мій розповів,
допитую його, аж ніби в душу лізу.
Та ліс розщедрився, розповідав про все,
я чемно слухала і ягоди збирала,
перепитала, що нам липень принесе,
ліс зашумів, то відповідь мені звучала...
Я прислухалася, що шепче ліс мені,
і враз почула: липень буде мирним!
Ще повтори, нехай почують всі,
ліс кинув поглядом на мене дивним:
не сумнівайся, мир прийде до нас,
добро здолає зло, ми переможем,
вогонь горить в серцях, він ще не згас,
ми – сильні, ми – нескорені, ми зможем!
А виявляється: ліс в мене оптиміст,
так заспокоює і гоїть добре рани,
він ще й до того – вдалий програміст,
запевнює, що липень буде бездоганим.
Як добре, що приїхала в село,
тут ліс лікує, гори надихають,
тут сонце віддає усе своє тепло,
тут справжній рай, нехай усі це знають!

Люблю Україну понад усе!
23.06.2022

Ти, ніченько, нам вбережи солдата...

Сідало сонце, небо багровіло,
день вдалині лишав по собі тінь,
в душі моїй багато наболіло,
ніч готувала вже мене до сновидінь...
Я попрошу у неї, звісно ж, миру,
та не вві сні, а справді, наяву,
надіюсь на розмову з нею щиру,
а говоритиму я знову про війну.
Ти, ніченько, нам вбережи солдата,
візьми його там під своє крило,
нехай побачить ще його батьківська хата,
нехай відчує він ще мамине тепло.
Ти розстели йому м'яку перину, нічко,
накрій його з зелених трав рядном,
нехай він трохи відпочине, чарівничко,
нехай ще трохи насолоджується сном.
Та заспівай йому ще колискову,
нехай солдат побачить мир, хоча у сні,
нехай він тишу зустрічає світанкову,
а не ракети свист удалині!
Ти, нічко, знаєш сильні чари,
приворожи війну, розбий уцент,
нехай солдата захищають небо й хмари,
ми молимося за нього в цей момент!
Нехай повернеться солдат живим із бою,
живим, ти чуєш, нічко, вбережи,
ми будем найщасливіші з тобою,
мир, Перемога і солдат живий!

Люблю Україну понад усе!
24.06.2022

А липень чує всі наші тривоги

Збігає червень, липень на порозі,
він, знаю, точно проженé війну,
і Перемога поспішає, десь в дорозі,
втомилася, але пройде цю боротьбу!
Ще трохи, нам усе під силу,
ми зможемо, непереможні ми,
ми боремось за Україну нашу милу,
за неї ми лягаємо кістьми.
Так, боляче, ховаєм кожен день Героїв,
сльозами умивається земля,
що ж, вороже проклятий, ти накоїв?
Перевернулося усе наше життя.
Цвінуть троянди кольором червоним,
ще й жовтим, білим і рожевим теж,
несемо їх з великим в серці болем
тобі, Герою, бо від нас вже йдеш.
То шана наша, Україна буде,
якщо такі Герої віддають життя,
ніхто із нас ніколи не забуде,
і біль, і гордість переповнюють серця.
Троянди пахнуть, голови схилили,
вони сумують разом з нами теж,
ліси і трави знову затужили,
ти, вітре буйний, знову душу рвеш.
А липень чує всі наші тривоги
і поспішає нам допомогти,
ви постарайтесь не зійти з дороги,
троянди в липні будуть мирно вже цвісти!

Люблю Україну понад усе!
25.06.2022

***

Учора був світанок у селі,
така ідилія, такий прекрасний ранок,
лише зоріє – чую солов'ї
вже викликають: виходи на ганок!
Ще сонце десь дримає, бачить сон,
а солов'ї вже заливаються піснями,
у місті – викликають на балкон:
вставай, приходь, співатимеш із нами!
Такий чарівний, рідний спів,
що ніжно душу зігріває,
підхоплює враз шум лісів,
а вітерець їх, наче підганяє.
Природа хоче миру, ні війні!
Співають солов'ї, а з ними й люди,
нам липень подарує мирні дні,
надіємось і віримо, що так і буде.
Природа перекреслює війну,
якби ще люди накінець всі зрозуміли:
ми мусим разом подолати цю страшну біду
і не дамо, щоб руки в війні гріли!
А сонце знову виглядає з-за гори,
і солов'ї ще веселіше заспівали:
ми точно в липні будемо вже без війни,
природа подає такі сигнали!
Купається в росі моя земля,
хитаються на вітрі буйні трави,
я чую пісню патріота-солов'я:
мир буде, Перемога теж за нами!

Люблю Україну понад усе!
28.06.2022

Тобі всі вірші я кладу до ніг

Зберу всі вірші я в один букет
і подарую збірку Україні,
я змалювала, моя рідна, твій портрет
і фарби добирала жовті й сині!
Така красива вийшла в мене ти,
струнка постава, очі сині-сині
і жовті коси...Де такі знайти?
Нема ніде, вони одні-єдині!
Така ошатна ти в моїх віршах,
така вродлива, рідна Україно,
і дуже сильна з ворогом в боях,
непереможна ти, моя країно!
Яка ж багата: гори та ліси,
степи широкі та лани просторі,
і чисті ріки, кольору роси,
і краєвиди милі, незорі.
Яка ж відважна: мужньо йдеш вперед,
спиняєш танки, знищуєш ракети,
ти – Героїня, це вже не секрет,
тобі присвячують вірші поети!
Яка ж розкішна: ніжно квітнеш ти,
а зараз лілії червоні око ваблять,
ти, як лілея, хочеш теж цвісти,
тож процвітай, тебе в піснях прославлять!
Я зачарована тобою, ти – боєць,
умієш стрій тримати дуже вправно,
війні наступить незабаром вже кінець,
ти переможеш, наша ніжна панно.
Тобі всі вірші я кладу до ніг,
вклоняюсь низько-низько, до самого долу,

ти все зробила, щоб народ твій переміг,
після війни зустрінемося знову.
Сміються й плачуть знову солов'ї,
над нами буде мирне небо,
ми, українці, на своїй землі,
хай буде вічно мир, війни не треба!

Люблю Україну понад усе!
29.06.2022

А червень тихо покидає літо...

Сьогодні червень покидає нас з тобою,
якось так ніяково заглядає нам в лице,
він тихо йде і залишає липню зброю,
нехай вже липень Перемогу принесе!
А червень в нас пробачення неначе просить,
ми вірили, надіялись, він теж,
сумні тривоги в серці червень носить,
не переймайся, друже, ти за рік прийдеш.
А ми ще з липнем разом повоюєм,
він свіжі сили нам з собою принесе,
ми з'ємлі свої знову відвоюєм,
і Україна наша розцвіте.
А червень тихо покидає літо,
так непомітно залишає ніжний слід,
його теплом навколо все зігріто,
він вже летить, у нього свій політ.
А літо заглядає мені в очі,
запитує, як бути, що тепер,
бо неспокійні в Україні дні та ночі,
ми з лютого воюєм дотепер.
Я заспокоюю, що липень допоможе,
він готувався у запеклий бій,
він дуже сильний, він багато зможе,
не сумнівайся, літо, липень – свій.
А вітер вербам ніжно чеше коси,
і прокидається від сну моя земля,
зелені трави вкрили чисті роси,
чекаєм липня з нетерпінням ти і я!

Люблю Україну понад усе!
30.06.2022

Ох, липню, я до тебе липну!

Ви говорили з липнем? Я вже встигла!
Я ще удосвіта заглянула в вікно:
хитнулася від вітру вишня стигла,
і липень показав своє чоло...
Я усміхнулася: пора у гості,
заходь, господарюй, твій день прийшов,
у нас, на жаль, часи тепер непрості,
нам треба, щоб дорогу мир до нас знайшов!
Ти з червнем зустрічався у дорозі?
Він, мабуть, всю картину описав,
ми надзвичайно будем раді Перемозі,
я думаю, що ти про це вже їй сказав?
Тут липень ствердно зашумів лісами,
запевнив мене співом солов'їв,
так, Перемога йде уже стежками,
до вас прямує, я їй заповів.
Ох, липню, я до тебе липну,
ти мусиш Перемогу принести,
я до війни ніяк не звикну,
я хочу миру, друже, поможи!
А липень глянув хмарами із неба,
дихнув на мене ніжно вітерцем:
я розумію, миру всім нам треба
і підморгнув грайливо промінцем.
А я до липня, дійсно, дуже липну,
я лиш одне йому повторюю щораз:
я, липню, вже від тебе не відлипну,
пообіцяв – зроби, то мій тобі наказ!
А липень сонцем усміхнувся до мене
і кинув променем палкий привіт,

то Україна, липню, просить в тебе,
нам миру треба, хай почує світ.
Зашелестіло листя, липень бродить,
розпочинає він свою ходу,
пообіцяв нам мир – нехай так зробить,
я не відлипну, липню, я вже йду!

Люблю Україну понад усе!
01.07.2022

Заграють скоро сонячні стожари!

Учора сонце пражило нестерпно,
неначе випробовувало нас,
воно забрало весь ліміт у серпня
і випускало місячний запас.
Так сонце гріло, ні, пекло, палило,
воно, напевно, полювало на війну,
нехай би сонце вщент її спалило,
щоб не залишилось від неї ні сліду!
А сонце чуло і давало знати,
що від війни залишиться лиш тінь,
ми вже навчилися гідно воювати,
війна піде у вічну далечінь.
А сонце увімкнуло всю потужність,
виснажує, випалює війну,
о, Україно, твоя сила й мужність
дозволить нам здолати цю біду.
Я, сонце, дякую тобі, ти теж воюєш,
ми мотивовані з тобою йти вперед,
ми переможем неодмінно, чуєш?
Пора робити завершальний злет!
А сонце трохи нижче опускалось,
повіяв ніжно десь легенький вітерець,
я теж зраділа, сонце усміхалось,
так обнадійливо кидало промінець.
Я точно знаю: сонце допоможе,
зігріє нас усіх своїм теплом,
а мій народ, звичайно, переможе,
життя засяє миром і добром.
Сховалось сонце за пухнасті хмари,
лишає в небі ледь рожевий слід,
заграють скоро сонячні стожари,
ми будем жити в мирі многа літ!

Люблю Україну понад усе!
02.07.2022

Такі зелені очі в мого літа...

Такі зелені очі в мого літа,
такі великі і такі сумні,
теплом очей тих ніжно я зігріта,
дарує літо нам липневі дні.
А очі в літа, наче дві перлини:
то дуже сяють, то втрачають блиск,
то надзвичайні перли-намистини,
що поглядом кидають вниз, то ввись.
Немає миру, очі невеселі,
якісь без блиску, в них живе печаль,
такі порожні, ніби дві пустелі,
запанував там сум і невимовний жаль.
Ох, очі, очі, ви ж такі красиві,
зелений колір – трави і ліси,
зелені очі, ви ж такі вродливі,
аби ви, очі, вже не бачили війни!
Зелені очі літо моє має,
дивіться, очі, і шукайте мир,
летить ваш погляд – неба аж сягає,
не плачте, очі, вмиті ви слізьми.
Ви зустрічайте кожен ранок, очі,
і проганяйте поглядом біду,
відпочивайте, коли темні ночі,
стріляйте, очі, у страшну війну!
Я зустрічаюсь поглядом із літом,
у нього очі – кольору трави,
до себе тягнуть міцно, як магнітом,
якби ж ви, очі, мир нам принесли.
Не плачте, очі, Перемога буде,
ви так багато бачили в житті,
своїх Героїв Україна не забуде,
шукайте, очі, лише мирні дні!

Люблю Україну понад усе!

03.07.2022

Я назбирала квітів польових

Я назбирала квітів польових,
збрала їх в пучок – букетик вийшов,
такий сумний-веселий погляд в квітів тих,
в них рідна Україна долю свою пише.
Там синьо-жовті барви й кольори,
зелені роблять теж свої акценти,
червоні й білі шарм легкий внесли,
підкреслюють життєві всі моменти.
На них дивлюся – світ дитинства там,
де мама й тато, я, мала, і сестри,
я не віддам свій край проклятим ворогам,
у пам'яті приємні спогади воскресли...
Я бачу, Україно, там тебе,
в букеті є найкраща квітка – синьо-жовта,
вона нагадує яскраву даль небес
і поле соняхів – твоя картина повна!
Там сонце й небо замикають горизонт,
ліси мої – зелені водограї,
на жаль, побачила я там війну і фронт,
та Перемога сходить в небокраї!
Я там побачила усю себе й тебе,
моя прекрасна Україно,
над нами небо – мирне, голубе,
ти сяєш сонцем вся, моя країно!
Я той букетик квітів польових
так ніжно-ніжно до грудей стискаю,
немає вже давно батьків моїх живих,
але із пам'яті я їх не відпускаю...
У квітах тих – життя твоє й моє,
світанки, вечори, святá і будні,

журба і радість, смуток теж там є,
і спогади дитинства незабутні.
Переплелось усе в букеті тім:
що було до війни і те, що буде,
все найдорожче поєдналося у нім,
там те, що моє серце не забуде!

Люблю Україну понад усе!
04.07.2022

***

Коли закінчиться війна,
зустрінемося з тобою знову,
стою розгублена, сумна,
наспівує десь вітер колискову...
З усіх боків тривожна вість
щоразу звідкись долинає,
хто мені правду розповість:
чому війна найкращих забирає?
Нестерпно боляче душі,
ідуть у небеса Герої,
такі ще юні, молоді,
щодень ми у новому горі.
Вже п'ятий місяць у вогні
ми всі виборюєм свободу,
хтось гине в цій страшній війні,
а хтось краде в свого ж народу!
Аж розпирає груди гнів,
які ж усе-таки ми різні:
хтось вже від горя посивів,
а хтось розсівся у м'якому кріслі.
Несправедливо, світ здурів,
світ наче з глузду з'їхав, люди,
якби ж мені хтось розповів,
чому "язик" ворожий чути всюди?
Не роблять висновків, на жаль,
стискає в грудях знову й знову,
у небі світить місяць, як сумна печаль,
ми у журбі з ним за країну й мову.
Коли закінчиться війна,
світити місяць буде дуже,
я крикну місяцю: пора,
вітай у небі мир, мій друже!

Люблю Україну понад усе!
05.07.2022

Веселка усміхалася до нас з тобою!

Небо стомилось – сонце сильно гріло,
нарешті у Ріпному дощ рясний пішов,
так свіжо стало, трохи погриміло,
дугою знак у небі враз зійшов.
То у село веселка завітала,
так вигиналася над лісом до землі,
вона у всі куточки заглядала
і цілувала гори вдалині.
Така гнучка, як справжня акробатка,
пустила погляд свій від неба до землі,
в очах її – прихована загадка,
всі милувались нею: і дорослі, і малі.
Веселка усміхалася до нас з тобою,
прикликала до себе ще одну таку,
сягнула до ріки умить стрілою,
гойдалася, неначе у танку.
Так ніжно огортала, обіймала
з обох боків мої ліси й поля,
веселка Перемогу віщувала,
а їй у відповідь раділа вся земля.
Такий розкішний у веселки погляд,
такий глибокий і такий ясний,
вона уважно й пильно робить огляд
і розуміє, що мій край сумний...
Розвесели, веселко, мої гори,
мої ліси нехай радіють теж,
хай тішаться усі наші простори,
побудь ще з нами, встигнеш, ще підеш.
Веселка танцювала, грала,
виспівувала дзвінко, пила ще води,
я задивилася на неї й уявляла,
що то вже мир, немає в нас війни!

Люблю Україну понад усе!
06.07.2022

В нас на Івана, на Купала у селі...

Згадала раптом довоєнні дні,
які ж ми з вами все-таки були щасливі,
в нас на Івана аж до неба досягали полум'ям вогні,
я запах свята цього в серці бережу донині.
Ми традиційно йшли до ватри, “на костер”, –
казали у селі у мене здавна,
ті спогади у пам'яті живуть ще дотепер,
війна зіпсула плани віднедавна.
В нас на Івана, на Купала у селі
горіла уночі купальська ватра,
все сяяло вогнем від неба до землі,
тоді ми впевнені були, що буде мирне завтра.
Сьогодні боремось за мирне завтра всі,
а ватра на Івана ще горить сильніше,
ми проганяєм ворога із нашої землі
й шануємо усе своє ще більше.
Нехай усі Іванки й Івани
щасливі будуть в вільній Україні,
ми будем жити в мирі, без війни,
всі боремось за це відважно нині.
Згадала знову довоєнні дні
і розумію, що життя прекрасне,
ще не згоріла ватра, б'ють ключем вогні,
гори ще довго, полум'я не згасне.
Чекаю вже на повоєнні дні,
у нас і віра, і надія не згорає:
купальська ватра, в серці теж вогні,
а в грудях б'ється те, що не вмирає!

Люблю Україну понад усе!
07.07.2022

Які ж ви гарні, лілії, лілеї!

Вже зачекалися в Ріпному нас з тобою квіти,
на цей раз лілії червоні розцвіли,
дивлюсь на них й не можу зрозуміти,
коли ж ви встигли, лілії, коли?
Такі красиві, аж зривають око,
так стрімко тягнуться до сонця, десь увисьь,
їх є багато, їм не садиноко,
так буйно у городі розрослись.
Струнки та горді, пишні, наче пави,
пісні співають і лише про мир,
беруть високі ноти, в дві октави,
оажнюю ваш спів, прекрасні ви!
Які ж ви гарні, лілії, лілеї,
душа радіє, дивлячись на вас,
ви не шкодуйте нам краси своєї,
втішайте, квіти, звеселяйте нас.
Темно-червоні лілії в городі,
щодень все вищі, набирають сил,
краса врятує, – кажуть у народі,
летить їх погляд ген за небосхил.
Лілеї, лілії, приходите щороку,
зелені пагони такі міцні у вас,
високі виресли, такі струнки, нівроку,
квітуйте, милі, надихайте нас.
Віщуйте радість, люди хочуть миру,
тягніться вгору, тільки догори,
не сумніваюсь навіть на хвилину:
ми з вами сильні, мир прийде сюди!

Люблю Україну понад усе!
08.07.2022

Життя прекрасне, якщо в ньому мир!

Життя розхитане, неначе буйним вітром,
десь загубився спокій наш і мир,
все враз змінилося, так швидко і помітно,
ми теж змінилися, ой, як змінились ми...
Пливе хмаринка в небі синім-синім,
наздоганяю поглядом її,
прошу я в неї миру Україні,
знайди його там, поверни землі.
Пливе життя, як та хмаринка в небі,
не доженеш, минають швидко дні,
ми, українці, всі в одній потребі:
у мирі жити, геть страшній війні!
Небесні сотні небо все закрили
і просять звідти всіх у світі сил,
щоб в Україні люди не тужили,
життя прекрасне, якщо в ньому мир.
Питань багато – відповідь одна є:
прогнати ворога ми мусимо разóm,
нехай ця думка всіх нас об'єднає,
бо хтось воює, тут допомагає,
а хтось давно сидить вже “за бугром”.
Цвітуть ромашки в полі білі-білі,
за ними мак червоний теж цвіте,
волошки сині й незабудки милі,
то Україна квітне попри все!
Квітуй, прекрасна Україно наша,
ти ще сильніша, красивіша ще,
надія є, і віра не погасла,
тебе ми любимо, лиш пам'ятай про це.
Такі красиві в жовтій полі квіти,
аж сяє літо, липень повен сил,
ми переможемо і будемо радіти,
життя прекрасне, якщо в ньому мир!

Люблю Україну понад усе!

10.07.2022

Зустрінемося з тобою без війни...

Тобі пишу я з перших днів війни
про мир, про Перемогу, про природу,
читала ти усі мої листи,
а я щоразу малювала твою вроду.
Найкраща ти, у всьому світі лиш одна,
моя прекрасна Україно,
пишу тобі, тече гірка сльоза,
нема ще миру, хлопці гинуть...
Листи пишу так часто я, щодня,
а відповідь на них я не знаходжу,
одне лиш слово: Перемога! Як зрадію я,
чекаю з нетерпінням, дуже хочу!
В своїх листах писала я про те,
що наболіло, виливала душу,
а ти читала, дякую за це,
та основне сказати ще раз мушу:
без тебе ми, як сонце без тепла,
як ріки без води, життя без миру,
без тебе я ніколи б не зросла,
люблю тебе й твою усмішку щиро.
Ну що ж, пора, зустрінемося там,
де вже війни не буде, в мирнім часі,
тебе нікому в світі не віддам,
повернемо собі ми дні прекрасні!
Зустрінемося з тобою без війни,
у жовті коси заплетемо сині стрічки,
ми глянемо з тобою навкруги:
шумітимуть нам сосни і смерічки...
Ми заспіваєм пісню всім лісам
і горам, й рікам, і полям зеленим,
найбільше щастя в світі є лиш там,
де мир вітає поглядом веселим!

Люблю Україну понад усе!

11.07.2022

ЗМІСТ

...Бо зболена правда свята	3
Чого мовчиш, “невмивана росіє”?.....	9
Моя Україна хворіє... ..	10
Не впадемо ми на коліна!	12
Перекреслила свято війна... ..	13
Закрийте небо!	14
О, панно, моя Україно!	15
На порозі стояла красуня-весна... ..	16
Лиш синьо-жовтий буде майоріти!	17
Я тобі, солдате, надзвичайно вдячна... ..	18
Мову свою бережи!	19
Я чомусь згадала яблука осінні... ..	20
Бійся сонця, що спалить росу!	21
Моя Україна в вогні... ..	22
Тікають люди з України... ..	22
Скоро, вже зовсім скоро... ..	25
Березень двадцять другого!	26
Грай, скрипалю, грай же... ..	27
Сьогодні мій погляд в небо... ..	28
Така гординя в тобі, мій народі.....	29
Не було ще такої весни, щоб війною була позначена... ..	30
Небо знову магнітом притягує сонце... ..	31
Я – Україна, знову воскресла я... ..	32
Який прогноз сьогодні буде... ..	33
Ми з тобою пройдем до кінця... ..	35
І знову вертаюсь до мови!	36
Я не можу знайти пояснення... ..	37
Другий день квітня, а ми ще у лютому... ..	38
Україна...Новини...Війна... ..	39
Прокинься, світе, більше не спи!	40

І проженем війну з весни!	41
Вже так не буде точно, як було колись... ..	42
Сьогодні слів не добираю... ..	43
Сльози висохли, ми їх вилили... ..	44
Цей дощ надовго затягнувся... ..	45
Ніякі ви нам не брати!	47
Ми зустрінемося там, де не буде війни... ..	49
Ми дотепер з тобою мали все... ..	50
Такі прекрасні дні краде у нас війна... ..	51
Тобі вклоняємось до ніг, моя прекрасна Україно!	52
П'ятдесята доба... Багатьох вже нема... ..	53
Життя неначе зупинилось... ..	54
Яка розкішна наша Україна... ..	55
Уже під мирним небом, в мирний час... ..	57
Ти – сильна, ти зможеш... ..	58
Ми так багато пережили... ..	59
Зацвітають навколо сади... ..	60
Ніч за собою зачиняє двері... ..	61
А світ навколо все-таки змінився... ..	62
Сьогодні точно Бог нас всіх почує... ..	63
А ми під тим дощем й не змокли... ..	64
А квітень фарби добирає знову... ..	65
Тоді, коли закінчиться війна... ..	66
Весняний дощ, квітневий вечір... ..	67
Історія каштанів у дворі стара і дуже давня... ..	68
Весна й війна... Усе змішалось... ..	69
Сьогодні з травнем буде діалог	70
Прокиньтесь, люди, вже не той час!	71
О, небо, мирним будь віднині!	72
А у Франківську сакури цвітуть... ..	73
Ти – український, ясене, ти з нами!	74
А ми з тобою все-таки щасливі!	75

Він – майстер, він – маестро!	76
Та це ж симфонія.....	77
Ми шукали ще довго твої, мамо, сліди.....	78
Ми будем сад свій вічно шанувати!	79
А травень точно компенсує все... ..	80
Є в Ріпному, в моєму саду бураси.....	81
Десь заблукав у хмарах місяць... ..	83
Серце стискає біль... ..	85
А солов'ї мій двір заповнили... ..	86
Ми коріння своє не розгубим!	88
А ти у мене, все-таки, – найкраща!	89
Хтось тихенько так схлипує, плаче... ..	91
Весна завершує свій тріумфальний хід!	93
Такий розкішний ліс лише в Ріпному є!	94
Люди, не рубайте ліс!	95
Така ще рана свіжа і така вже давня... ..	96
Усім я хлопцям дуже вдячна... ..	97
Трави, квітуйте! Хай буде мир!	98
Такі сини у тебе, як орли!.....	99
Слово, моє рідне, батьківське... ..	100
Щастя – на двох одне!	101
А ти тримайся міцно, двома руками... ..	102
Не йди, не відпускаю, будь ще тут... ..	103
Я вже проходила цей шлях... ..	104
Горджуся тим, що українка я!.....	105
А ти почув мене: життя прекрасне... ..	106
Ти закохала в себе цілий світ... ..	107
Зійшлися два світи у мене на очах... ..	108
Не українець ти, якщо не знаєш мови.....	109
І у небо гордо кине погляд мак!	110
Ірисики й когутики – моя земля!	111
Невже то завтра вже до нас прийшло?.....	112

Які слова знайти для тебе, мамо...	113
А я на мить забула, що у нас війна...	114
Веселка в небі мир шукає!	115
А ми найкращі в світі українці...	116
Я ще з дитинства словом дорожу!	117
Я запитала в літа: як живеться...	119
Ми – вільні українці на своїй землі!	121
Зів'яла саду половина, а друга квітне, наче рай...	122
Я разом з липами просила в Бога миру...	124
Розгніване небо учора ридало...	125
Герої не вмирають!	126
А літо не шкодує сонця, правда...	127
Мене до себе в гості кличе літо...	128
Наговорилась з лісом досхочу...	129
Ти, ніченько, нам вбережи солдата...	130
А липень чує всі наші тривоги...	131
Учора був світанок у селі...	132
Тобі всі вірші я кладу до ніг...	133
А червень тихо покидає літо...	135
Ох, липню, я до тебе липну!	136
Заграють скоро сонячні стожари!	138
Такі зелені очі в мого літа...	139
Я назбирала квітів польових...	140
Коли закінчиться війна...	142
Веселка усміхалася до нас з тобою!	143
В нас на Івана, на Купала у селі...	144
Які ж ви гарні, лілії, лілеї!	145
Життя прекрасне, якщо в ньому мир!	146
Зустрінемося з тобою без війни...	147

Художнє видання

Валентина Грещук

МИ ЗУСТРІНЕМОСЬ ТАМ, ДЕ НЕ БУДЕ ВІЙНИ...

Збірка поезій

Технічне оформлення – Христина Коцюбка

ISBN 978-617-8011-**-*

Формат 60x84 1/16. Папір офсетний.

Друк цифровий.

Гарнітура Times New Roman.

Умовн. друк. арк. 10.46

Наклад 100 прим.

Зам. № 003/07/22

**ВИДАВНИЦТВО
“НАІР”**

Івано-Франківськ, вул. Височана, 18,

тел. (034) 250-57-82, (050) 433-67-93

email: fedorynrr@ukr.net

Свідоцтво про внесення суб’єкта видавничої справи до державного реєстру видавців, виробників і розповсюджувачів видавничої продукції №4191 від 12.11.2011 р.